

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2012/35/UE

z dnia 21 listopada 2012 r.

dotycząca zmiany dyrektywy 2008/106/WE w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

uwzględniając Traktat o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, w szczególności jego art. 100 ust. 2,

uwzględniając wniosek Komisji Europejskiej,

po przekazaniu projektu aktu ustawodawczego parlamentom narodowym,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

po konsultacji z Komitetem Regionów,

stanowiąc zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą⁽²⁾,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Szkolenie marynarzy i wydawanie im świadectw jest regulowane przez konwencję Międzynarodowej Organizacji Morskiej (IMO) o wymaganiach w zakresie wykształcenia marynarzy, wydawania im świadectw oraz pełnienia wacht z 1978 r. („konwencja STCW”), która weszła w życie w 1984 r. i została w znaczny sposób zmieniona w 1995 r.
- (2) Konwencja STCW została po raz pierwszy włączona do prawa unijnego na mocy dyrektywy Rady 94/58/WE z dnia 22 listopada 1994 r. w sprawie minimalnego poziomu wykształcenia marynarzy⁽³⁾. Przepisy Unii w zakresie szkolenia marynarzy i wydawania im świadectw były następnie dostosowywane do kolejnych zmian w konwencji STCW oraz stworzono wspólny mechanizm unijny umożliwiający uznawanie systemów

szkolenia marynarzy i wydawania im świadectw w państwach trzecich. Przepisy Unii w tej dziedzinie zostały w wyniku przekształcenia zebrane w dyrektywie Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/106/WE⁽⁴⁾.

- (3) Na konferencji państw stron konwencji STCW, która odbyła się w 2010 r. w Manili, wprowadzono szereg istotnych zmian w konwencji STCW („zmiany z Manili”), a mianowicie w zakresie zapobiegania oszukańczym praktykom dotyczącym świadectw, wymogów zdrowotnych, szkolenia dotyczącego ochrony, między innymi w odniesieniu do piractwa i rozboju z użyciem broni, oraz kwestii związanych z technologią. W zmianach z Manili wprowadzono również wymogi dla starszych marynarzy i stworzono nowe profile zawodowe, takie jak oficer elektroautomatyk.
- (4) Wszystkie państwa członkowskie są stronami konwencji STCW i żadne z nich nie wyraziło sprzeciwu wobec zmian z Manili w trybie przewidzianej do tego celu procedury. Państwa członkowskie powinny zatem dostosować swoje przepisy krajowe do zmian z Manili. Należy unikać konfliktu między zobowiązaniami międzynarodowymi państw członkowskich a ich zobowiązaniami w ramach Unii. Ponadto, biorąc pod uwagę międzynarodowy charakter żeglugi morskiej, przepisy Unii w zakresie szkolenia marynarzy oraz wydawania im świadectw powinny być zgodne z przepisami międzynarodowymi. Należy zatem zmienić szereg przepisów dyrektywy 2008/106/WE, aby uwzględnić zmiany z Manili.
- (5) Ulepszone szkolenia marynarzy powinny obejmować odpowiednie szkolenia teoretyczne i praktyczne, w wyniku których marynarze uzyskają kwalifikacje umożliwiające spełnienie norm bezpieczeństwa i ochrony żeglugi oraz będą zdolni do reagowania na zagrożenia i w sytuacjach kryzysowych.
- (6) Należy opracować normy jakości i systemy norm jakości oraz wdrożyć je, w stosownych przypadkach uwzględniając zalecenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 18 czerwca 2009 r. w sprawie ustanowienia europejskich ram odniesienia na rzecz zapewniania jakości w dziedzinie kształcenia i szkolenia zawodowego⁽⁵⁾ oraz powiązanych z nim środków przyjętych przez państwa członkowskie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 43 z 15.2.2012, s. 69.

⁽²⁾ Stanowisko Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2012 r. (dotychczas nieopublikowane w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 13 listopada 2012 r.

⁽³⁾ Dz.U. L 319 z 12.12.1994, s. 28.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 323 z 3.12.2008, s. 33.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 155 z 8.7.2009, s. 1.

- (7) Europejscy partnerzy społeczni osiągnęli porozumienie w kwestii minimalnej liczby godzin odpoczynku marynarzy; w celu wprowadzenia tego porozumienia w życie została przyjęta dyrektywa 1999/63/WE⁽¹⁾. Dyrektywa ta przewiduje także możliwość dopuszczenia wyjątków od minimalnej liczby godzin odpoczynku marynarzy. Taka możliwość dopuszczenia wyjątków powinna jednakże podlegać ograniczeniom w odniesieniu do maksymalnego okresu stosowania, częstotliwości i zakresu wyjątków. Zmiany z Manili miały na celu między innymi określenie obiektywnych granic dla wyjątków dotyczących godzin odpoczynku dla personelu wachtowego oraz marynarzy, którym powierzono zadania związane z bezpieczeństwem, ochroną i zapobieganiem zanieczyszczeniom, mając na względzie zapobieganie zmęczeniu. Zmiany z Manili należy włączyć do dyrektywy 2008/106/WE w sposób zapewniający spójność z dyrektywą 1999/63/WE zmienioną dyrektywą 2009/13/WE⁽²⁾.
- (8) Aby w jeszcze większym stopniu uznać znaczenie, jakie ma ustanowienie minimalnych wymogów określających warunki życia i pracy wszystkich marynarzy, dyrektywa 2009/13/WE stanie się skuteczna, tak jak w niej określono, po wejściu w życie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r.
- (9) Dyrektywa 2008/106/WE zawiera również mechanizm uznawania istniejących w państwach trzecich systemów szkoleń marynarzy i wydawania im świadectw. Uznawanie takie jest dokonywane przez Komisję zgodnie z procedurą, w której Komisję wspiera Europejska Agencja ds. Bezpieczeństwa na Morzu (Agencja), powołana rozporządzeniem (WE) nr 1406/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, oraz Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS), powołany rozporządzeniem (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽⁴⁾. Z doświadczenia zdobytego w stosowaniu tej procedury wynika potrzeba jej zmiany, mianowicie w odniesieniu do terminu podejmowania decyzji przez Komisję.
- (10) Dostępne dane statystyczne na temat marynarzy w Unii są niepełne i często niedokładne, co utrudnia prowadzenie polityki w tym sektorze. Szczegółowe dane na temat świadectw wydawanych marynarzom nie rozwiążą całkowicie tego problemu, ale byłyby pomocne. Strony konwencji STCW są na jej mocy zobligowane do prowadzenia rejestrów wszystkich świadectw i potwierdzeń, przedłużenia ich ważności oraz innych środków mających na nie wpływ. Państwa członkowskie mają obowiązek prowadzenia rejestru wydanych świadectw i potwierdzeń. Aby możliwe było uzyskanie jak najpełniejszych informacji w zakresie zatrudnienia w Unii oraz wyłącznie po to, by ułatwić państwom członkowskim i Komisji kształtowanie polityki, państwa członkowskie powinny być zobowiązane do przysyłania Komisji wybranych informacji dostępnych w ich rejestrach dyplomów marynarzy. Informacje te należy przekazywać wyłącznie do celów analizy statystycznej; nie można ich natomiast używać do celów administracyjnych i prawnych oraz do weryfikacji. Informacje takie muszą spełniać unijne wymogi w zakresie ochrony danych, w związku z czym do dyrektywy 2008/106/WE należy wprowadzić odpowiedni przepis.
- (11) Wyniki analizy takich informacji powinny być wykorzystane do prognozowania trendów na rynku pracy w celu zwiększenia możliwości planowania przez marynarzy swej kariery i wykorzystania dostępnej oferty kształcenia zawodowego i szkoleń. Wyniki te powinny ponadto przyczynić się do poprawy w zakresie kształcenia zawodowego i szkoleń.

(1) Dyrektywa Rady 1999/63/WE z dnia 21 czerwca 1999 r. dotycząca Umowy w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy przyjętej przez Stowarzyszenie Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) i Federację Związków Zawodowych Pracowników Transportu w Unii Europejskiej (FST) – załącznik: Umowa Europejska w sprawie organizacji czasu pracy marynarzy (Dz.U. L 167 z 2.7.1999, s. 33).

(2) Dyrektywa Rady 2009/13/WE z dnia 16 lutego 2009 r. w sprawie wdrożenia Umowy zawartej między Stowarzyszeniem Armatorów Wspólnoty Europejskiej (ECSA) a Europejską Federacją Pracowników Transportu (ETF) w sprawie Konwencji o pracy na morzu z 2006 r. (Dz.U. L 124 z 20.5.2009, s. 30).

(3) Dz.U. L 208 z 5.8.2002, s. 1.

(4) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.

(5) Dz.U. L 255 z 30.9.2005, s. 22.

- (12) Aby gromadzenie danych na temat zawodu marynarza odbywało się w sposób spójny ze zmianami w tym zawodzie i zmianami w zakresie technologii, należy przekazać Komisji uprawnienia do przyjmowania aktów zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej w odniesieniu do dostosowań w załączniku V do dyrektywy 2008/106/WE. Korzystanie z tych aktów delegowanych powinno być ograniczone do przypadków, w których zmiany do konwencji STCW i kodu STCW wymagają zmian w tym załączniku. Dodatkowo te akty delegowane nie powinny zmieniać przepisów dotyczących anonimizacji danych, o których mowa w tym załączniku. Szczególnie ważne jest, aby w czasie prac przygotowawczych Komisja prowadziła stosowne konsultacje, w tym na poziomie ekspertów. W trakcie przygotowywania i opracowywania aktów delegowanych Komisja powinna zapewnić jednoczesne i odpowiednie przekazanie na czas właściwych dokumentów Parlamentowi Europejskiemu i Radzie.
- (13) Unijny sektor żeglugi cechuje wysoka jakość bazująca na doświadczeniu i wiedzy w zakresie problematyki morskiej – to z kolei zwiększa jego konkurencyjność. Jakość szkolenia marynarzy jest istotna dla konkurencyjności tego sektora, a także dla przyciągnięcia obywateli Unii, w szczególności ludzi młodych, do zawodów związanych z morzem.
- (14) Dla utrzymania standardów jakości w dziedzinie szkoleń niezbędna jest poprawa środków zapobiegających oszukańczym praktykom dotyczącym dyplomów i świadectw przeszkolenia.
- (15) W celu zapewnienia jednolitych warunków wdrożenia dyrektywy 2008/106/WE Komisji przekazano uprawnienia wykonawcze w dziedzinie szkolenia marynarzy i wydawania im świadectw. Z tego samego powodu należy przekazać Komisji uprawnienia wykonawcze również w odniesieniu do danych statystycznych marynarzy, które państwa członkowskie mają przekazywać Komisji. Uprawnienia te powinny być wykonywane zgodnie z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającym przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję⁽¹⁾.
- (16) W przypadku przyjmowania wymogów technicznych niezbędnych do zapewnienia odpowiedniego zarządzania danymi statystycznymi, o których mowa w załączniku V do dyrektywy 2008/106/WE, oraz przyjmowania decyzji wykonawczych dotyczących uznania systemów STCW państw trzecich i wycofania takiego uznania należy stosować procedurę sprawdzającą.
- (17) Zmiany z Manili weszły w życie w dniu 1 stycznia 2012 r., przy czym do dnia 1 stycznia 2017 r. mogą być stosowane uzgodnienia przejściowe. W celu umożliwienia płynnego przejścia do nowych zasad, niniejsza dyrektywa powinna przewidywać takie same uzgodnienia przejściowe jak przewidziane w zmianach z Manili.
- (18) Na 89. posiedzeniu Komitet Bezpieczeństwa Morskiego IMO odnotował potrzebę pewnych wyjaśnień dotyczących wdrożenia zmian z Manili przy uwzględnieniu przewidzianych w nich uzgodnień przejściowych oraz rezolucji nr 4 konferencji STCW, która uznaje potrzebę osiągnięcia pełnej zgodności z przepisami do dnia 1 stycznia 2017 r. Takie wyjaśnienia znalazły się w STCW.7/Circ.16 i STCW.7/Circ.17. W szczególności w okólniku STCW.7/Circ.16 stwierdzono, że ważność świadectw przedłużanych nie powinna przekraczać dnia 1 stycznia 2017 r. w przypadku marynarzy, których świadectwa wydano zgodnie z postanowieniami konwencji STCW obowiązującymi bezpośrednio przed dniem 1 stycznia 2012 r., a którzy nie spełnili wymogów zmian z Manili, oraz w przypadku marynarzy, którzy rozpoczęli zatwierdzoną praktykę morską, kształcenie i szkolenie zgodnie z zatwierdzonym programem lub zatwierdzony kurs szkoleniowy przed dniem 1 lipca 2013 r.
- (19) Należy nie dopuścić do dalszych opóźnień we włączeniu do prawa Unii zmian z Manili, mając na względzie utrzymanie konkurencyjności marynarzy z Unii, a także zachowanie bezpieczeństwa na statkach dzięki aktualnym szkoleniom.
- (20) Dla dobra jednolitego wdrożenia zmian z Manili w obrębie Unii, zaleca się, aby przy transponowaniu niniejszej dyrektywy państwa członkowskie uwzględniły wskazówki zawarte w okólnikach IMO STCW.7/Circ.16 i STCW.7/Circ.17.
- (21) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, to jest dostosowanie obecnych przepisów unijnych do przepisów międzynarodowych dotyczących szkolenia i wydawania świadectw dla marynarzy, nie może zostać osiągnięty w sposób wystarczający przez państwa członkowskie, natomiast ze względu na rozmiary lub skutki działań możliwe jest jego lepsze osiągnięcie na poziomie Unii, może ona podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej. Zgodnie z zasadą proporcjonalności, określoną w tym artykule, niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tego celu.

(¹) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.

(22) Należy zatem odpowiednio zmienić dyrektywę 2008/106/WE,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Zmiany w dyrektywie 2008/106/WE

W dyrektywie 2008/106/WE wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 wprowadza się następujące zmiany:

a) pkt 18 i 19 otrzymują brzmienie:

„18) »Regulamin radiokomunikacyjny« oznacza regulamin radiokomunikacyjny załączony lub uznawany za załączony do Międzynarodowej konwencji telekomunikacyjnej z późniejszymi zmianami;

19) »Statek pasażerski« oznacza statek zdefiniowany w Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. (SOLAS 74), z późniejszymi zmianami;”;

b) pkt 24 otrzymuje brzmienie:

„24) »kod STCW« oznacza Kod dotyczący standardów szkolenia, certyfikacji i dozoru przewoźników morskich, przyjęty rezolucją nr 2 konferencji w 1995 r., w jego aktualnej wersji;”;

c) pkt 27 traci moc;

d) pkt 28 otrzymuje brzmienie:

„28) »praktyka morska« oznacza służbę na pokładzie statku zaliczaną w związku z wydaniem lub przedłużeniem ważności dyplomu, świadectwa przeszkolenia lub innych kwalifikacji;”;

e) dodaje się punkty w brzmieniu:

„32) »operator radiowy GMDSS« oznacza osobę, która jest wykwalifikowana zgodnie z załącznikiem I rozdział IV;

33) »kodeks ISPS« oznacza Międzynarodowy kodeks ochrony statków i obiektów portowych przyjęty w dniu 12 grudnia 2002 r. na mocy rezolucji 2 Konferencji Umawiających się Rządów Stron SOLAS 74, w jego aktualnej wersji;

34) »oficer ochrony statku« oznacza osobę na pokładzie statku, odpowiedzialną przed kapitanem, wyznaczoną przez przedsiębiorstwo żeglugowe jako odpowiedzialną za ochronę statku, w tym za wykonanie i utrzymanie planu ochrony statku, a także za łączność z oficerem ochrony przedsiębiorstwa żeglugowego i oficerami ochrony obiektów portowych;

35) »obowiązki w zakresie ochrony« obejmują wszystkie zadania i obowiązki w zakresie ochrony na pokładzie statków zgodnie z definicjami w rozdziale XI/2 SOLAS 74, z późniejszymi zmianami, oraz w kodeksie ISPS;

36) »dyplom« oznacza świadectwo dla kapitanów, oficerów i operatorów radiowych GMDSS wydane i potwierdzone zgodnie z przepisami rozdziałów II, III, IV lub VII załącznika I, uprawniające jego prawowitego posiadacza do służby i pełnienia funkcji na poziomie odpowiedzialności określonym w tym świadectwie;

37) »świadectwo przeszkolenia« oznacza świadectwo inne niż dyplom, wydawane marynarzowi, stwierdzające, że spełnione zostały stosowne wymagania dotyczące szkolenia, kompetencji i praktyki morskiej, określone w niniejszej dyrektywie;

38) »dokumenty potwierdzające« oznaczają dokumentację, inną niż dyplom lub świadectwo przeszkolenia, używaną do ustalenia, że stosowne wymagania niniejszej dyrektywy zostały spełnione;

39) »oficer elektroautomatyk« oznacza oficera posiadającego kwalifikacje zgodne z przepisami rozdziału III załącznika I;

40) »starszy marynarz w dziale pokładowym« oznacza marynarza posiadającego kwalifikacje zgodne z przepisami rozdziału II załącznika I;

41) »starszy motorzysta« oznacza marynarza posiadającego kwalifikacje zgodne z przepisami rozdziału III załącznika I;

42) »elektromonter« oznacza marynarza posiadającego kwalifikacje zgodne z przepisami rozdziału III załącznika I”;

2) art. 3 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie podejmują wszelkie niezbędne środki celem zapewnienia wyszkolenia marynarzy służących na statkach, o których mowa w art. 2, na minimalnym poziomie zgodnie z wymogami konwencji STCW, określonymi w załączniku I do niniejszej dyrektywy, oraz posiadania przez nich świadectw zdefiniowanych w art. 1 pkt 36 i 37 lub dokumentów potwierdzających zdefiniowanych w art. 1 pkt 38.”;

3) art. 4 traci moc;

4) w art. 5 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Dyplomy, świadectwa przeszkolenia i potwierdzenia”;

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie zapewniają wydawanie dyplomów i świadectw przeszkolenia jedynie kandydatom spełniającym wymogi niniejszego artykułu.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Dyplomy i świadectwa przeszkolenia wydaje się zgodnie z prawidłem I/2 ust. 3 załącznika do konwencji STCW.”;

d) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„3a. Dyplomy są wydawane tylko przez państwa członkowskie po przeprowadzeniu weryfikacji autentyczności i ważności wszelkich niezbędnych dokumentów potwierdzających i zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym artykule.”;

e) na końcu ust. 5 dodaje się zdanie w brzmieniu:

„Potwierdzenia poświadczające wydanie dyplomu i potwierdzenia poświadczające wydanie świadectwa przeszkolenia kapitanom i oficerom zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 załącznika I wydaje się tylko wówczas, gdy wszystkie wymagania konwencji STCW i niniejszej dyrektywy zostały spełnione.”;

f) ust. 6 i 7 otrzymują brzmienie:

„6. Państwo członkowskie, które uznaje dyplom lub świadectwo przeszkolenia wydawane kapitanom i oficerom zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 załącznika do konwencji STCW, na mocy procedury

określonej w art. 19 ust. 2 niniejszej dyrektywy, potwierdza to świadectwo lub dyplom celem poświadczania jego uznania dopiero po upewnieniu się co do autentyczności i ważności tego świadectwa lub dyplomu. Formularz potwierdzenia określony jest w sekcji A-I/2 punkt 3 kodu STCW.

7. Potwierdzenia, o których mowa w ust. 5 i 6:

a) mogą zostać wydane jako osobne dokumenty;

b) są wydawane tylko przez państwa członkowskie;

c) mają przypisany swój własny niepowtarzalny numer, z wyjątkiem potwierdzeń poświadczających wydanie dyplomu, które to potwierdzenia mogą mieć ten sam numer co dany dyplom, pod warunkiem że jest to numer niepowtarzalny; oraz

d) wygasają z chwilą, gdy poświadczony dyplom lub poświadczony świadectwo przeszkolenia wydane kapitanom i oficerom zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 załącznika do konwencji STCW wygaśnie lub zostanie wycofane, zawieszony lub unieważniony przez państwo członkowskie lub państwo trzecie, które je wydało, oraz, w każdym przypadku, w okresie pięciu lat od daty jego wydania.”;

g) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„11. Osoby ubiegające się o świadectwo lub dyplom muszą przedstawić wystarczający dowód:

a) tożsamości;

b) na to, iż ich wiek nie jest niższy niż wiek wymagany w prawidłach wymienionych w załączniku I odnoszących się do dyplomu lub świadectwa przeszkolenia, o które wnioskuje;

c) na to, iż spełniają wymogi dotyczące stanu zdrowia określone w sekcji A-I/9 kodu STCW;

d) na to, że ukończyli praktykę morską oraz związane z nią obowiązkowe szkolenie, wymagane w prawidłach wymienionych w załączniku I odnoszących się do dyplomu lub świadectwa przeszkolenia, o które wnioskuje; oraz

e) na to, iż spełniają standardy kompetencji określone w prawidłach wymienionych w załączniku I w zakresie charakteru, funkcji i stopnia, jakie mają być określone w potwierdzeniu dyplomu.

Niniejszy ustęp nie ma zastosowania do uznawania potwierdzenia na mocy prawidła I/10 konwencji STCW.

12. Każde państwo członkowskie podejmuje się:

- a) prowadzenia rejestru lub rejestrów wszystkich dyplomów i świadectw przeszkolenia oraz potwierdzeń dla kapitanów, oficerów oraz, stosownie do przypadku, marynarzy, które zostały wydane, wygasły, których ważność została przedłużona lub które zostały zawieszane, unieważnione, zgłoszone jako zagubione lub zniszczone, oraz wydanych zwolnień;
- b) udostępniania informacji dotyczących statusu dyplomów, potwierdzeń i zwolnień udzielonych innym państwom członkowskim lub innym stronom konwencji STCW oraz przedsiębiorstwom żeglugowym wnoszącym o weryfikację autentyczności i ważności dyplomów lub świadectw wydanych kapitanom i oficerom zgodnie z prawidłami V/1-1 i V/1-2 załącznika I i przedłożonych im przez marynarzy ubiegających się o uznanie ich świadectw na mocy prawidła I/10 konwencji STCW lub o zatrudnienie ich na pokładzie statku.

13. Od dnia 1 stycznia 2017 r. informacje, których udostępnienie jest wymagane zgodnie z ust. 12 lit. b), udostępnia się drogą elektroniczną.”;

5) dodaje się następujący artykuł:

„Artykuł 5a

Informacje udostępniane Komisji

Każde państwo członkowskie udostępniania Komisji corocznie informacje określone w załączniku V do niniejszej dyrektywy dotyczące dyplomów i potwierdzeń poświadczających uznanie dyplomów oraz, na zasadzie dobrowolności, informacje dotyczące świadectw przeszkolenia wydanych marynarzom zgodnie z rozdziałami II, III i VII załącznika do konwencji STCW, jedynie na użytek analizy statystycznej i wyłącznie do wykorzystania przez państwa członkowskie i Komisję w prowadzeniu polityki.”;

6) w art. 7 wprowadza się następujące zmiany:

a) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„1a. Państwo członkowskie – w przypadku statków korzystających z przepisów dotyczących żeglugi przybrzeżnej zawartych w konwencji STCW – które umieszcza żeglugę u wybrzeży innych państw człon-

kowskich lub innych stron konwencji STCW w zakresie definicji żeglugi przybrzeżnej, zawiera umowę z danymi państwami członkowskimi lub stronami, określając szczegółowo dane obszary handlowe i inne stosowne przepisy.”;

b) dodaje się ustępy w brzmieniu:

„3a. Dyplomy marynarzy wydane przez państwo członkowskie lub stroną konwencji STCW dla ich zdefiniowanego obrębu żeglugi przybrzeżnej mogą zostać zaakceptowane przez inne państwa członkowskie do celów wykonywania służby na ich zdefiniowanym obszarze żeglugi przybrzeżnej, pod warunkiem że dane państwa członkowskie lub strony zawarły umowę określającą szczegółowo dane obszary handlowe i inne stosowane warunki.

3b. Państwa członkowskie definiujące żeglugę przybrzeżną zgodnie z wymogami niniejszego artykułu muszą:

a) spełniać wymogi dotyczące żeglugi przybrzeżnej określone w sekcji A-1/3 kodu STCW;

b) uwzględniać obręb żeglugi przybrzeżnej w potwierdzeniach wydanych zgodnie z art. 5.”;

7) art. 8 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Państwa członkowskie przyjmują i egzekwują odpowiednie środki zapobiegania oszustwom i innym bezprawnym praktykom związanym z wydanymi świadectwami i potwierdzeniami oraz przewidują sankcje, które są skuteczne, proporcjonalne i odstraszające.”;

8) w art. 9 wprowadza się następujące zmiany:

a) ust. 1 i 2 otrzymują brzmienie:

„1. Państwa członkowskie określają sposoby i procedury bezstronnego sprawdzania wszelkich zgłoszonych przypadków niekompetencji, działań, zaniechań lub zagrożeń dla ochrony, które mogą stanowić bezpośrednie zagrożenie dla bezpieczeństwa życia, mienia na morzu lub środowiska morskiego, ze strony posiadaczy dyplomów i świadectw przeszkolenia lub potwierdzeń wydanych przez to państwo członkowskie w związku z wykonywaniem przez nich obowiązków związanych z ich dyplomami i świadectwami przeszkolenia, a także wycofywania, zawieszania i unieważniania tych dyplomów i świadectw przeszkolenia z takiego powodu, jak również zapobiegania oszustwom.

2. Państwa członkowskie przyjmują i egzekwują odpowiednie środki zapobiegania oszustwom, innym bezprawnym praktykom związanym z wydanymi dyplomami i świadectwami przeszkolenia i potwierdzeniami.”;

- b) w ust. 3 wyrażenie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„Sankcje i środki dyscyplinarne są orzekane i wykonywane, w przypadkach gdy:”;

- 9) w art. 10 wprowadza się następujące zmiany:

- a) w ust. 1 wprowadza się następujące zmiany:

- (i) lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) wszelkie czynności dotyczące szkoleń, oceny kompetencji, wydawania świadectw, w tym świadectw zdrowia, potwierdzania i przedłużania ważności, dokonywane przez agencje pozarządowe lub podlegające im podmioty, podlegały ciągłemu monitorowaniu przy zastosowaniu systemu norm jakości celem zapewnienia osiągnięcia zamierzonych celów, w tym dotyczących kwalifikacji i doświadczenia osób przeprowadzających szkolenia i ocenę, zgodnie z sekcją A-I/8 kodu STCW;”;

- (ii) lit. b) otrzymuje brzmienie:

„b) istniał system norm jakości, zgodnie z sekcją A-I/8 kodu STCW; w przypadkach, gdy takie działania realizowane są przez agencje lub podmioty rządowe;”;

- (iii) lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) cele związane z kształceniem i szkoleniem oraz związane z nimi standardy kompetencji, jakie należy osiągnąć, były jasno określone i aby wskazywane były stopnie wiedzy, zrozumienia i umiejętności odpowiednie do egzaminowania i oceny wymaganych na podstawie konwencji STCW.”;

- b) w ust. 2 dodaje się literę w brzmieniu:

„d) wszystkie mające zastosowanie przepisy konwencji STCW oraz kodu STCW, w tym zmiany, są objęte systemem norm jakości. Państwa członkowskie mogą także włączyć do tego systemu inne mające zastosowanie przepisy niniejszej dyrektywy.”;

- c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Sprawozdanie dotyczące każdej oceny, przeprowadzanej zgodnie z ust. 2, przekazywane jest przez dane państwo członkowskie Komisji zgodnie z formatem określonym w sekcji A-I/7 kodu STCW, w okresie sześciu miesięcy od daty przeprowadzenia oceny.”;

- 10) art. 11 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 11

Wymogi zdrowotne

1. Każde państwo członkowskie ustala normy w zakresie stanu zdrowia marynarzy i procedury wydawania świadectwa zdrowia, zgodnie z niniejszym artykułem oraz sekcją A-I/9 kodu STCW, biorąc pod uwagę odpowiednio sekcję B-I/9 kodu STCW.

2. Każde państwo członkowskie zapewnia, aby osoby odpowiedzialne za ocenę stanu zdrowia marynarzy były lekarzami uznanymi przez to państwo członkowskie do celów badań lekarskich marynarzy, zgodnie z sekcją A-I/9 kodu STCW.

3. Każdy marynarz posiadający dyplom lub świadectwo przeszkolenia wydane na mocy postanowień konwencji STCW, pełniący służbę na morzu, musi również posiadać ważne świadectwo zdrowia wydane zgodnie z niniejszym artykułem oraz sekcją A-I/9 kodu STCW.

4. Osoby ubiegające się o wydanie świadectwa zdrowia muszą spełniać następujące warunki:

- a) mają ukończone co najmniej 16 lat;

- b) przedstawiają wystarczający dowód tożsamości; oraz

- c) spełniają stosowne normy stanu zdrowia określone przez dane państwo członkowskie.

5. Świadectwa zdrowia pozostają ważne przez okres najwyżej dwóch lat, chyba że marynarz nie ukończył 18. roku życia, kiedy to maksymalny okres ważności świadectwa wynosi jeden rok.

6. Jeżeli okres ważności świadectwa zdrowia wygasa w trakcie rejsu, zastosowanie ma правило I/9 załącznika do konwencji STCW.

7. W nagłych przypadkach państwo członkowskie może zezwolić marynarzowi na pracę bez ważnego świadectwa zdrowia. W takich przypadkach zastosowanie ma prawidło I/9 załącznika do konwencji STCW.”;

prawidło 14 ust. 3 i 4 SOLAS 74 z późniejszymi zmianami.”;

11) w art. 12 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

„Przedłużenie ważności dyplomów i świadectw przeszkolenia”;

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„2a. Na potrzeby dalszej praktyki morskiej na pokładzie zbiornikowców, każdy kapitan i oficer musi spełniać wymogi określone w ust. 1 niniejszego artykułu oraz jest zobowiązany do wykazania ciągłości kompetencji zawodowych w odniesieniu do zbiornikowców w odstępach czasu nieprzekraczających pięciu lat, zgodnie z sekcją A-I/11 punkt 3 kodu STCW.”;

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Każde państwo członkowskie porównuje standardy kompetencji wymagane od osób ubiegających się o dyplomy wydawane do dnia 1 stycznia 2017 r. z określonymi dla odpowiedniego dyplomu w części A kodu STCW oraz określa w stosunku do osób posiadających takie świadectwa wymóg odbycia odpowiedniego szkolenia przypominającego lub uaktualniającego lub poddania się odpowiedniej ocenie.”;

d) ust. 5 otrzymuje brzmienie:

„5. W celu zaktualizowania wiedzy kapitanów, oficerów i operatorów radiowych każde państwo członkowskie zapewnia udostępnianie statkom posiadającym zezwolenie na pływanie pod jego banderą tekstów niedawnych zmian krajowych i międzynarodowych prawideł dotyczących bezpieczeństwa życia na morzu, ochrony oraz ochrony środowiska morskiego, przy poszanowaniu art. 14 ust. 3 lit. b) i art. 18.”;

12) w art. 13 ust. 2 traci moc;

13) w art. 14 wprowadza się następujące zmiany:

a) w ust. 1 dodaje się litery w brzmieniu:

„f) marynarze zatrudnieni na każdym z ich statków odbyli szkolenia przypominające i uaktualniające zgodnie z wymogami konwencji STCW;

g) na pokładzie ich statków istniała zawsze skuteczna komunikacja ustna zgodnie z rozdziałem V,

b) dodaje się ustęp w brzmieniu:

„4. Przedsiębiorstwa żeglugowe zapewniają, aby kapitanowie, oficerowie oraz inny personel wyznaczony do wykonania konkretnych obowiązków i zadań na pokładzie statków pasażerskich typu ro-ro ukończyli szkolenie w zakresie zaznajomienia się, aby zdobyć umiejętności odpowiednie do danego stanowiska oraz pełnionych obowiązków i zadań, biorąc pod uwagę wskazówki w sekcji B-I/14 kodu STCW.”;

14) art. 15 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 15

Zdatność do służby

1. Celem zapobiegania zmęczeniu państwa członkowskie:

a) określają okresy odpoczynku dla personelu wachtowego oraz osób, których obowiązki obejmują wyznaczone obowiązki w zakresie bezpieczeństwa, ochrony i zapobiegania zanieczyszczeniom, zgodnie z ust. 3–13, oraz egzekwują przestrzeganie tych okresów;

b) wymagają, aby systemy wachty były ustalone w taki sposób, by sprawność osób pełniących wachty nie została osłabiona zmęczeniem oraz aby obowiązki były zorganizowane w taki sposób, by pierwsza zmiana na początku rejsu oraz następne zwalnijące ją zmiany były wystarczająco wypoczęte oraz zdolne do wykonywania obowiązków pod wszelkimi innymi względami.

2. Celem zapobiegania nadużywaniu narkotyków i alkoholu państwa członkowskie zapewniają wprowadzenie odpowiednich środków zgodnie z przepisami określonymi w niniejszym artykule.

3. Państwa członkowskie biorą pod uwagę zagrożenie wynikające ze zmęczenia marynarzy, zwłaszcza tych, których obowiązki dotyczą bezpieczeństwa i ochrony statku.

4. Wszystkie osoby, którym wyznaczono obowiązki oficera odpowiedzialnego za wachtę lub marynarza pełniącego wachtę, oraz osoby, którym wyznaczono obowiązki w zakresie bezpieczeństwa, zapobiegania zanieczyszczeniom i ochrony, mają prawo do okresu odpoczynku nie krótszego niż:

a) 10 godzin odpoczynku w każdym okresie 24 godzin; oraz

b) 77 godzin w każdym okresie 7 dni.

5. Godziny odpoczynku można podzielić na nie więcej niż dwa okresy, z czego jeden musi wynosić co najmniej 6 godzin, a przerwy między kolejnymi okresami odpoczynku nie mogą przekraczać 14 godzin.

6. Wymogi dotyczące okresów odpoczynku określone w ust. 4 i 5 nie muszą być spełnione w przypadku zagrożenia lub w innych nadzwyczajnych warunkach. Musztry, ćwiczenia przeciwpożarowe i ratunkowe oraz ćwiczenia wymagane na mocy krajowych przepisów ustawowych i wykonawczych oraz instrumentów międzynarodowych przeprowadza się w sposób, który minimalizuje zakłócenie okresów odpoczynku i nie prowadzi do powstania zmęczenia.

7. Państwa członkowskie wymagają, aby harmonogramy wachty wywieszane były w miejscach łatwo dostępnych. Harmonogramy układa się w standardowym formacie w języku roboczym lub w językach roboczych statku oraz w języku angielskim.

8. Jeżeli marynarz zostaje wezwany do pracy, na przykład jeśli maszynownia pozostaje bez nadzoru, marynarz otrzymuje odpowiedni kompensacyjny okres odpoczynku, jeżeli normalny okres odpoczynku zostaje zakłócony wezwaniem do pracy.

9. Państwa członkowskie wymagają, aby rejestry codziennych godzin odpoczynku marynarzy były prowadzone w standardowym formacie, w języku roboczym lub językach roboczych statku oraz w języku angielskim, tak aby możliwe były monitorowanie i weryfikacja zgodności z niniejszym artykułem. Marynarze otrzymują kopię rejestru dotyczącą ich samych, którą potwierdza kapitan lub osoba upoważniona przez kapitana oraz marynarzy.

10. Niezależnie od przepisów określonych w ust. 3–9 kapitan statku ma prawo żądać od marynarza wykonania dowolnej liczby godzin pracy niezbędnej dla bezpośredniego bezpieczeństwa statku, osób na pokładzie lub ładunku oraz dla celów udzielenia pomocy innym statkom lub osobom znajdującym się w niebezpieczeństwie na morzu. Kapitan może zatem zawiesić harmonogram godzin odpoczynku i wymagać od marynarza wykonania niezbędnych godzin pracy do czasu przywrócenia normalnej sytuacji. Po przywróceniu normalnej sytuacji, jak tylko będzie to możliwe, kapitan zapewnia odpowiedni okres odpoczynku marynarzom, którzy wykonywali pracę w zaplanowanym okresie odpoczynku.

11. Uwzględniając odpowiednio ogólne zasady dotyczące ochrony zdrowia i bezpieczeństwa pracowników oraz zgodnie z dyrektywą 1999/63/WE, państwa członkowskie mogą poprzez krajowe przepisy ustawowe lub

wykonawcze lub procedurę stosowaną przez właściwy organ dopuścić lub zarejestrować układy zbiorowe zezwalające na wyjątki od wymaganych godzin odpoczynku określonych w ust. 4 lit. b) i ust. 5 niniejszego artykułu, pod warunkiem że okres odpoczynku jest nie krótszy niż 70 godzin w każdym okresie 7 dni, przy poszanowaniu ograniczeń określonych w ust. 12 i 13 niniejszego artykułu. Wyjątki takie są w miarę możliwości zgodne z określonymi normami, ale mogą uwzględniać częstsze lub dłuższe okresy urlopowe lub przyznanie urlopu kompensacyjnego w przypadku marynarzy pełniących wachę lub marynarzy pełniących służbę na pokładzie podczas krótkich rejsów. Wyjątki w miarę możliwości uwzględniają wytyczne dotyczące zapobiegania zmęczeniu określone w sekcji B-VIII/1 kodu STCW. Nie dopuszcza się wyjątków od minimalnej liczby godzin wypoczynku przewidzianej w ust. 4 lit. a) niniejszego artykułu.

12. Wyjątki, o których mowa w ust. 11, dotyczące tygodniowego okresu odpoczynku, o którym mowa w ust. 4 lit. b), nie są dopuszczalne przez okres dłuższy niż dwa następujące po sobie tygodnie. Przerwy między dwoma okresami wyjątków na pokładzie nie mogą być krótsze niż dwukrotność czasu trwania wyjątku.

13. W ramach ewentualnych wyjątków od ust. 5, o których mowa w ust. 11, minimalna liczba godzin odpoczynku w dowolnym okresie 24-godzinnym, o których mowa w ust. 4 lit. a), może być podzielona na nie więcej niż trzy okresy odpoczynku, z których jeden musi trwać co najmniej 6 godzin, a żaden z pozostałych dwóch okresów nie może trwać krócej niż jedną godzinę. Przerwy między kolejnymi okresami odpoczynku nie mogą przekraczać 14 godzin. Wyjątki nie mogą wykraczać poza dwa okresy 24-godzinne w każdym 7-dniowym okresie.

14. Państwa członkowskie określają, do celów zapobiegania nadużywaniu alkoholu, limit nie wyższy niż 0,05 % stężenia alkoholu we krwi lub 0,25 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu lub odpowiadający ilości alkoholu prowadzącej do takiego stężenia alkoholu w odniesieniu do kapitanów, oficerów i innych marynarzy pełniących wyznaczone obowiązki w zakresie bezpieczeństwa, ochrony i bezpieczeństwa środowiska morskiego.”;

15) art. 17 ust. 1 lit. c) otrzymuje brzmienie:

„c) wydają dyplomy lub świadectwa, o których mowa w art. 5;”;

16) w art. 19 wprowadza się następujące zmiany:

a) tytuł otrzymuje brzmienie:

**„Uznawanie dyplomów i świadectw
przeszkolenia”;**

b) ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Marynarze nieposiadający dyplomów wydanych przez państwa członkowskie lub świadectw przeszkolenia wydanych przez państwa członkowskie kapitanom i oficerom zgodnie z przepisami V/1-1 i V/1-2 konwencji STCW mogą otrzymać zezwolenie na pełnienie służby na statkach pływających pod banderą państwa członkowskiego, pod warunkiem że decyzja o uznaniu ich dyplomów i świadectw przeszkolenia została przyjęta zgodnie z procedurami określonymi w ust. 2–6 niniejszego artykułu.”;

c) ust. 2 akapit pierwszy otrzymuje brzmienie:

„2. W przypadku gdy państwo członkowskie zamierza w drodze potwierdzenia uznać dyplomy lub świadectwa przeszkolenia, o których mowa w ust. 1, wydane przez państwo trzecie kapitanowi, oficerowi lub operatorowi radiowemu, w celu upoważnienia do pełnienia służby na statkach pływających pod banderą tego państwa członkowskiego, przedkłada ono Komisji wniosek, wraz z uzasadnieniem, o uznanie tego państwa trzeciego.”;

d) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Decyzja w sprawie uznania państw trzecich jest podejmowana przez Komisję. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2, w ciągu osiemnastu miesięcy od daty wpłynięcia wniosku o uznanie. Państwo członkowskie przedkładające wniosek może zdecydować o uznaniu państwa trzeciego jednostronnie do chwili podjęcia decyzji zgodnie z niniejszym ustępem.”;

17) art. 20 ust. 6 otrzymuje brzmienie:

„6. Decyzja w sprawie wycofania uznania jest podejmowana przez Komisję. Te akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2. Zainteresowane państwa członkowskie podejmują właściwe środki w celu wykonania decyzji.”;

18) art. 22 ust. 1 otrzymuje brzmienie:

„1. Niezależnie od tego, pod jaką banderą pływa, każdy statek, z wyjątkiem rodzajów statków wyłączonych na podstawie art. 2, w czasie pobytu w portach państw członkowskich podlega kontroli państwa portu przeprowadzanej przez odpowiednio upoważnionych funkcjonariuszy tego państwa członkowskiego celem sprawdzenia, czy wszyscy marynarze służący na pokładzie objęci wymogiem posiadania dyplomu lub świadectwa przeszkolenia lub dokumentów potwierdzających na mocy konwencji STCW

posiadają taki dyplom lub ważne zwolnienie lub też świadectwo przeszkolenia lub dokumenty potwierdzające.”;

19) art. 23 ust. 1 lit. a) otrzymuje brzmienie:

„a) weryfikacji potwierdzającej, że każdy marynarz służący na pokładzie, od którego wymaga się posiadania dyplomu lub świadectwa przeszkolenia zgodnie z konwencją STCW, jest w posiadaniu takiego dyplomu lub ważnego zwolnienia lub też świadectwa przeszkolenia lub przedstawi dokument dowodzący, że wniosek o potwierdzenie uznania dyplomu został złożony organom państwa bandery”;

20) w art. 23 ust. 2 wprowadza się następujące zmiany:

a) zdanie wprowadzające otrzymuje brzmienie:

„2. Zdolność marynarzy danego statku do utrzymania norm obowiązujących w zakresie pełnienia wachty i ochrony, odpowiednio do przypadku, zgodnie z wymogami konwencji STCW, jest oceniana zgodnie z częścią A kodu STCW, jeśli istnieją bezsprzeczne powody, aby sądzić, iż normy te nie są zachowywane ze względu na wystąpienie któregośkolwiek z poniższych przypadków”;

b) lit. d) otrzymuje brzmienie:

„d) statek jest pod jakimkolwiek innym względem prowadzony w sposób stanowiący zagrożenie dla osób, mienia lub środowiska lub w sposób stwarzający zagrożenie dla ochrony”;

21) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 25a

Informacje do celów statystycznych

1. Państwa członkowskie przekazują Komisji informacje wymienione w załączniku V wyłącznie do celów analizy statystycznej. Informacje te nie mogą być używane do celów administracyjnych i prawnych oraz do weryfikacji i są przeznaczone do wyłącznego użytku przez państwa członkowskie i Komisję w prowadzeniu polityki.

2. Informacje te są udostępniane Komisji przez państwa członkowskie corocznie w formie elektronicznej i obejmują informacje zarejestrowane do dnia 31 grudnia poprzedniego roku. Państwa członkowskie zachowują wszelkie prawa własności w odniesieniu do informacji w formie danych surowych. Opracowane dane statystyczne, przygotowane na podstawie takich informacji, udostępniane są publicznie zgodnie z przepisami dotyczącymi przejrzystości i ochrony informacji określonymi w art. 4 rozporządzenia (WE) nr 1406/2002.

3. Aby zapewnić ochronę danych osobowych, państwa członkowskie anonimizują wszystkie dane osobowe określone w załączniku V przy użyciu oprogramowania dostarczonego lub zaakceptowanego przez Komisję przed ich przekazaniem Komisji. Komisja wykorzystuje wyłącznie takie zanonimizowane informacje.

4. Państwa członkowskie i Komisja zapewniają, by środki służące gromadzeniu, przekazywaniu, przechowywaniu, analizie i rozpowszechnianiu takich informacji opracowane były w sposób umożliwiający wykonanie analizy statystycznej.

Do celów akapitu pierwszego Komisja przyjmuje szczególne środki w zakresie wymogów technicznych niezbędnych do zapewnienia odpowiedniego zarządzania danymi statystycznymi. Takie akty wykonawcze przyjmowane są zgodnie z procedurą sprawdzającą, o której mowa w art. 28 ust. 2.”;

22) art. 27 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 27

Zmiana

Komisja jest uprawniona do przyjmowania aktów delegowanych, zgodnie z art. 27a, zmieniających załącznik V do niniejszej dyrektywy w odniesieniu do szczegółowych i odpowiednich elementów zawartości i szczegółów dotyczących informacji, które muszą być przekazywane przez państwa członkowskie, o ile akty te ograniczają się do uwzględnienia zmian do konwencji STCW i kodu STCW i respektują gwarancje w zakresie ochrony danych. Takie akty delegowane nie mogą zmieniać przepisów dotyczących anonimizacji danych wymaganej w art. 25a ust. 3.”;

23) dodaje się artykuł w brzmieniu:

„Artykuł 27a

Wykonywanie przekazanych uprawnień

1. Uprawnienia do przyjęcia aktów delegowanych powierzone Komisji podlegają warunkom określonym w niniejszym artykule.

2. Uprawnienia, o których mowa w art. 27, przekazuje się Komisji na okres pięciu lat od dnia 3 stycznia 2013 r. Komisja sporządza sprawozdanie dotyczące przekazania uprawnień nie później niż dnia 4 kwietnia 2017 r. Przekazanie uprawnień zostaje automatycznie przedłużone na takie same okresy, chyba że Parlament Europejski lub Rada

sprzeciwia się takiemu przedłużeniu nie później niż trzy miesiące przed końcem każdego okresu.

3. Przekazanie uprawnień, o którym mowa w art. 27, może zostać odwołane w dowolnym momencie przez Parlament Europejski lub Radę. Decyzja o odwołaniu kończy przekazanie określonych w niej uprawnień. Staje się ona skuteczna następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* lub w określonym w tej decyzji późniejszym terminie. Nie wpływa ona na ważność jakichkolwiek już obowiązujących aktów delegowanych.

4. Niezwłocznie po przyjęciu aktu delegowanego Komisja powiadamia o tym równocześnie Parlament Europejski i Radę.

5. Akt delegowany przyjęty zgodnie z art. 27 wchodzi w życie wyłącznie w przypadku braku sprzeciwu Parlamentu Europejskiego lub Rady, w ciągu 2 miesięcy od notyfikacji tego aktu Parlamentowi Europejskiemu i Radzie lub też jeśli przed upływem tego terminu Parlament Europejski i Rada poinformują Komisję, że nie zamierzają zgłosić sprzeciwu. Z inicjatywy Parlamentu Europejskiego lub Rady termin ten jest przedłużany o 2 miesiące.”;

24) art. 28 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 28

Procedura komitetowa

1. Komisję wspiera Komitet ds. Bezpiecznych Mórz i Zapobiegania Zanieczyszczeniom Morza przez Statki (COSS) powołany rozporządzeniem (WE) nr 2099/2002 Parlamentu Europejskiego i Rady (*). Komitet ten jest komitetem w rozumieniu rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 182/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. ustanawiającego przepisy i zasady ogólne dotyczące trybu kontroli przez państwa członkowskie wykonywania uprawnień wykonawczych przez Komisję (**).

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu, stosuje się art. 5 rozporządzenia (UE) nr 182/2011. W przypadku niewydania opinii przez komitet Komisja nie przyjmuje projektu aktu wykonawczego i zastosowanie ma art. 5 ust. 4 akapit trzeci rozporządzenia (UE) nr 182/2011.

(*) Dz.U. L 324 z 29.11.2002, s. 1.

(**) Dz.U. L 55 z 28.2.2011, s. 13.”;

25) art. 29 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 29

Sankcje

Państwa członkowskie ustanawiają systemy sankcji za naruszanie przepisów krajowych przyjętych zgodnie z art. 3, 5, 7, 9–15, 17, 18, 19, 22, 23, 24 i załącznikiem I oraz podejmują wszelkie niezbędne środki celem zapewnienia ich stosowania. Przewidziane sankcje muszą być skuteczne, proporcjonalne i odstrasżające.”;

26) art. 30 otrzymuje brzmienie:

„Artykuł 30

Przepisy przejściowe

W odniesieniu do tych marynarzy, którzy rozpoczęli zatwierdzoną praktykę morską, zatwierdzony program kształcenia i szkolenia lub zatwierdzony kurs szkoleniowy przed dniem 1 lipca 2013 r., państwa członkowskie mogą do dnia 1 stycznia 2017 r. w dalszym ciągu wydawać, uznawać i potwierdzać dyplomy zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie w wersji obowiązującej przed dniem 3 stycznia 2013 r.

Do dnia 1 stycznia 2017 r. państwa członkowskie mogą w dalszym ciągu odnawiać dyplomy i potwierdzenia oraz przedłużać ich ważność zgodnie z wymogami określonymi w niniejszej dyrektywie w wersji obowiązującej przed dniem 3 stycznia 2013 r.”;

27) art. 33 traci moc;

28) niniejszy punkt nie dotyczy wersji polskiej;

29) w załącznikach wprowadza się następujące zmiany:

- a) załącznik I do dyrektywy 2008/106/WE zastępuje się załącznikiem I do niniejszej dyrektywy;
- b) w załączniku II do dyrektywy 2008/106/WE wprowadza się zmiany zgodnie z załącznikiem II do niniejszej dyrektywy;

c) tekst zawarty w załączniku III do niniejszej dyrektywy dodaje się jako załącznik V do dyrektywy 2008/106/WE.

Artykuł 2

Transpozycja

1. Bez uszczerbku dla art. 30 dyrektywy 2008/106/WE zmienionej art. 1 pkt 26 niniejszej dyrektywy państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy do dnia 4 lipca 2014 r. i w odniesieniu do art. 1 pkt 5 niniejszej dyrektywy do dnia 4 stycznia 2015 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Przepisy przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia określone są przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego, przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

Artykuł 3

Wejście w życie

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Artykuł 4

Adresaci

Niniejsza dyrektywa skierowana jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu dnia 21 listopada 2012 r.

W imieniu Parlamentu
Europejskiego
M. SCHULZ
Przewodniczący

W imieniu Rady
A. D. MAVROYIANNIS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK I

„ZAŁĄCZNIK I

WYMOGI SZKOLENIOWE KONWENCJI STCW, O KTÓRYCH MOWA W ART. 3

ROZDZIAŁ I

PRZEPISY OGÓLNE

1. Prawidła określone w niniejszym załączniku są uzupełniane obowiązkowymi przepisami części A kodu STCW, z wyjątkiem prawidła VIII/2 w rozdziale VIII.

Wszelkie odniesienia do wymogów zawartych w prawidle stanowią również odniesienie do odpowiedniej sekcji części A kodu STCW.

2. Część A kodu STCW zawiera standardy kompetencji, wymagane od kandydatów wnoszących o wydanie i przedłużenie ważności dyplomów na podstawie przepisów konwencji STCW. Celem wyjaśnienia powiązania między postanowieniami rozdziału VII dotyczącymi świadectw alternatywnych oraz postanowieniami rozdziałów II, III i IV dotyczącymi świadectw, umiejętności ustalone w ramach standardów kompetencji są odpowiednio pogrupowane, na podstawie siedmiu następujących funkcji:

- 1) nawigacja;
- 2) przeładunek i sztauowanie;
- 3) kontrola funkcjonowania statku i opieka nad osobami znajdującymi się na pokładzie;
- 4) mechanika okrętowa;
- 5) elektryka, elektronika i automatyka;
- 6) konserwacja i naprawa;
- 7) radiokomunikacja;

na następujących poziomach odpowiedzialności:

- 1) poziom zarządzania;
- 2) poziom operacyjny;
- 3) poziom pomocniczy.

Funkcje i poziomy odpowiedzialności określają podtytuły w tabelach standardów kompetencji określonych w rozdziałach II, III i IV części A kodu STCW.

ROZDZIAŁ II

KAPITAN I DZIAŁ POKŁADOWY*Prawidło II/1***Minimalne wymogi do wydawania dyplomów oficerom wachtowym na statkach o pojemności brutto 500 lub większej**

1. Każdy oficer wachtowy na statku morskim o pojemności brutto 500 lub większej powinien posiadać odpowiedni dyplom.
2. Każdy kandydat ubiegający się o uzyskanie dyplomu powinien:
 - 2.1. mieć ukończone przynajmniej 18 lat;
 - 2.2. odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w wymiarze co najmniej jednego roku, która zawiera szkolenie pokładowe spełniające wymogi sekcji A-II/1 kodu STCW i jest udokumentowana w uznanej książce praktyk, lub w innym przypadku – odbyć przynajmniej 36-miesięczną służbę na statku morskim;

- 2.3. odbyć, podczas zatwierdzonej służby na statku morskim, okres służby wachtowej na mostku pod nadzorem wykwalifikowanego oficera przez okres nie krótszy niż sześć miesięcy;
- 2.4. spełnić obowiązujące wymogi prawideł w rozdziale IV dotyczące wyznaczonych obowiązków radiooperacyjnych zgodnie z Regulaminem radiokomunikacyjnym, jeżeli jest to wymagane;
- 2.5. zakończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-II/1 kodu STCW; oraz
- 2.6. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-VI/1 punkt 2, sekcji A-VI/2 punkty od 1 do 4, sekcji A-VI/3 punkty od 1 do 4 oraz sekcji A-VI/4 punkty od 1 do 3 kodu STCW.

Prawidło II/2

Minimalne wymogi do wydawania dyplomów kapitanom i starszym oficerom na statkach o pojemności brutto 500 lub większej

Kapitan i starszy oficer na statkach o pojemności brutto 3 000 lub większej

1. Każdy kapitan i starszy oficer na statku morskim o pojemności brutto 3 000 lub większej powinien posiadać odpowiedni dyplom.
2. Każdy kandydat ubiegający się o uzyskanie dyplomu powinien:
 - 2.1. spełnić wymagania konieczne do uzyskania dyplomu oficera wachtowego na statkach o pojemności brutto 500 lub większej oraz odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w tym zakresie:
 - 2.1.1. na dyplom starszego oficera – wynoszącą co najmniej 12 miesięcy; a
 - 2.1.2. na dyplom kapitana – wynoszącą co najmniej 36 miesięcy; okres ten może być jednak skrócony do co najmniej 24 miesięcy, gdy przynajmniej 12 miesięcy z tego okresu pracy na morzu przepracowane było na stanowisku starszego oficera; oraz
 - 2.2. ukończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-II/2 kodu STCW dla kapitanów i starszych oficerów na statkach o pojemności brutto 3 000 lub większej.

Kapitan i starszy oficer na statkach o pojemności brutto pomiędzy 500 a 3 000

3. Każdy kapitan i starszy oficer na statku morskim o pojemności brutto pomiędzy 500 a 3 000 powinien mieć odpowiedni dyplom.
4. Każdy kandydat ubiegający się o uzyskanie dyplomu powinien:
 - 4.1. dla uzyskania dyplomu starszego oficera spełnić wymagania stawiane oficerowi wachtowemu na statkach o pojemności brutto 500 lub większych;
 - 4.2. dla uzyskania dyplomu kapitana spełnić wymagania stawiane oficerowi wachtowemu na statkach o pojemności brutto 500 lub większych oraz odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w tym charakterze w wymiarze co najmniej 36 miesięcy; okres ten może być jednak skrócony do co najmniej 24 miesięcy, gdy przynajmniej 12 miesięcy z tego okresu przepracowane było na stanowisku starszego oficera; oraz
 - 4.3. ukończyć zatwierdzone szkolenie i spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-II/2 kodu STCW dla kapitanów i starszych oficerów na statkach o pojemności brutto pomiędzy 500 a 3 000.

Prawidło II/3

Minimalne wymogi do wydawania dyplomów oficerom wachtowym i kapitanom statków o pojemności brutto poniżej 500

Statki nieuprawiające żeglugi przybrzeżnej

1. Każdy oficer wachtowy na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500, nieuprawiającym żeglugi przybrzeżnej, powinien mieć odpowiedni dyplom uprawniający do pracy na statkach o pojemności brutto 500 lub większych.

2. Każdy kapitan statku morskiego o pojemności brutto poniżej 500, nieuprawiającego żeglugi przybrzeżnej, powinien posiadać dyplom uprawniający do pełnienia funkcji kapitana na statkach o pojemności brutto od 500 do 3 000.

Statki uprawiające żeglugę przybrzeżną

Oficer wachtowy

3. Każdy oficer wachtowy na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500, uprawiającym żeglugę przybrzeżną, powinien posiadać odpowiedni dyplom.
4. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie dyplomu oficera wachtowego na statku morskim o pojemności brutto poniżej 500 w żegludze przybrzeżnej, powinien:
 - 4.1. mieć ukończonych przynajmniej 18 lat;
 - 4.2. ukończyć:
 - 4.2.1. specjalne szkolenie łącznie z odpowiednim okresem pełnienia służby na statku morskim zgodnie z wymaganiami państwa członkowskiego; lub
 - 4.2.2. posiadać potwierdzoną pracę na morzu w dziale pokładowym w wymiarze co najmniej 36 miesięcy;
 - 4.3. spełnić stosowne wymagania prawideł w rozdziale IV, odpowiednio do wypełniania określonych obowiązków radiowych zgodnie z Regulaminem radiokomunikacyjnym;
 - 4.4. ukończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić normy kompetencji określone w sekcji A-II/3 kodu STCW dla oficerów wachtowych na statkach o pojemności brutto poniżej 500, uprawiających żeglugę przybrzeżną; oraz
 - 4.5. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-VI/1 punkt 2, sekcji A-VI/2 punkty od 1 do 4, sekcji A-VI/3 punkty od 1 do 4 oraz sekcji A-VI/4 punkty od 1 do 3 kodu STCW.

Kapitan

5. Każdy kapitan statku morskiego o pojemności brutto poniżej 500, uprawiającego żeglugę przybrzeżną, powinien posiadać odpowiedni dyplom.
6. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie dyplomu kapitana statku morskiego o pojemności brutto poniżej 500 w żegludze przybrzeżnej, powinien:
 - 6.1. mieć ukończonych przynajmniej 20 lat;
 - 6.2. odbyć przynajmniej 12-miesięczną zatwierdzoną służbę na statku morskim w charakterze oficera wachtowego;
 - 6.3. ukończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie i sprostać standardowi kompetencji określonemu w sekcji A-II/3 kodu STCW dla kapitanów statków o pojemności brutto poniżej 500, uprawiających żeglugę przybrzeżną; oraz
 - 6.4. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-VI/1 punkt 2, sekcji A-VI/2 punkty od 1 do 4, sekcji A-VI/3 punkty od 1 do 4 oraz sekcji A-VI/4 punkty od 1 do 3 kodu STCW.

Zwolnienia

7. Jeśli Administracja uzna, że wielkość statku oraz warunki jego żeglugi powodują, że stosowanie w pełni niniejszego prawidła oraz sekcji A-II/3 kodu STCW jest niepotrzebne lub niewykonalne, to może odpowiednio zwolnić kapitana i oficera wachtowego na takim statku lub klasie statków od niektórych wymagań, mając przy tym na uwadze bezpieczeństwo wszystkich statków na tych wodach.

Prawidło II/4

Minimalne wymogi do wydawania świadectw marynarzom wchodzącym w skład wachty nawigacyjnej

1. Każdy marynarz wchodzący w skład wachty nawigacyjnej na statku morskim o pojemności brutto 500 lub większym, poza marynarzami szkolonymi oraz marynarzami, którzy wypełniając obowiązki na wachcie, nie wymagają szkolenia, powinien mieć świadectwo o zdolności do wykonywania swych obowiązków.

2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie świadectwa powinien:
 - 2.1. mieć ukończonych przynajmniej 16 lat;
 - 2.2. ukończyć:
 - 2.2.1. zatwierdzonej służbę na statku morskim, w tym przez okres co najmniej sześć miesięcy szkolenia i doświadczenia; lub
 - 2.2.2. specjalne przeszkolenie bądź przed podjęciem pracy na morzu, bądź już na statku obejmujące także zatwierdzony okres służby na statku morskim, który nie może być krótszy niż dwa miesiące; oraz
 - 2.3. spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-II/4 kodu STCW.
3. Służba pełniona na statku morskim, szkolenie i doświadczenie wymagane na mocy punktów 2.2.1 oraz 2.2.2 mogą być nabyte przez wykonywanie obowiązków związanych z pełnieniem wachty nawigacyjnej, ale tylko pod warunkiem że obowiązki te są wykonywane pod bezpośrednim nadzorem kapitana, oficera wachtowego lub wykwalifikowanego marynarza.

Prawidło II/5

Minimalne wymogi do wydawania świadectw starszym marynarzom

1. Każdy starszy marynarz pełniący służbę na statku morskim o pojemności brutto 500 lub większym powinien posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie świadectwa powinien:
 - 2.1. mieć ukończone 18 lat;
 - 2.2. spełnić wymogi uzyskania świadectwa marynarza wchodzącego w skład wachty nawigacyjnej;
 - 2.3. w okresie posiadania kwalifikacji do pełnienia służby w charakterze marynarza wchodzącego w skład wachty nawigacyjnej, odbyć zatwierdzonej służbę na statku morskim w dziale pokładowym przez:
 - 2.3.1. co najmniej 18 miesięcy; lub
 - 2.3.2. co najmniej 12 miesięcy i odbyć zatwierdzone szkolenie; oraz
 - 2.4. spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-II/5 kodu STCW.
3. Każde państwo członkowskie porówna standardy kompetencji, jakich wymagało od starszych marynarzy, dla których świadectwa wydano przed dniem 1 stycznia 2012 r., ze standardami wymaganymi do wydania świadectwa, określonymi w sekcji A-II/5 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określi wymóg podniesienia kwalifikacji przez ten personel.
4. Do dnia 1 stycznia 2017 r. państwo członkowskie będące jednocześnie stroną Konwencji Międzynarodowej Organizacji Pracy dotyczącej świadectw kwalifikacyjnych starszych marynarzy z 1946 r. (nr 74) może w dalszym ciągu przedłużać świadectwa i potwierdzenia zgodnie z jej postanowieniami
5. Państwo członkowskie może uznać, że członkowie załogi spełniają wymogi niniejszego prawidła, jeżeli pełnili służbę na odpowiednim stanowisku działu pokładowego przez co najmniej 12 miesięcy w okresie 60 miesięcy poprzedzających wejście w życie niniejszej dyrektywy.

ROZDZIAŁ III

DZIAŁ MASZYNOWY

Prawidło III/1

Minimalne wymogi do wydawania dyplomów oficerom mechanikom odpowiedzialnym za wachtę w wachtowej siłowni okrętowej lub wyznaczonych na mechaników pełniących służbę w siłowni okresowo bezwachtowej

1. Każdy oficer mechanik odpowiedzialny za wachtę w wachtowej siłowni okrętowej lub wyznaczony na mechanika pełniącego służbę w siłowni okresowo bezwachtowej na statkach morskich o mocy maszyn głównych 750 kW lub większej powinien posiadać odpowiedni dyplom.

2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie dyplomu powinien:

- 2.1. mieć ukończonych co najmniej 18 lat;
- 2.2. odbyć połączone szkolenie umiejętności warsztatowych oraz zatwierdzoną służbę na statku morskim przez okres co najmniej 12 miesięcy, jako część zatwierdzonego programu szkoleniowego, obejmującego trening pokładowy, spełniający wymogi sekcji A-III/1 kodu STCW, udokumentowaną w zatwierdzonej książce praktyk morskich, lub w innym przypadku odbyć połączone szkolenie umiejętności warsztatowych oraz zatwierdzoną służbę na statku morskim przez okres co najmniej 36 miesięcy, z czego co najmniej 30 miesięcy powinna stanowić służba na statku morskim w dziale maszynowym;
- 2.3. w okresie wymaganej służby pełnionej na statku morskim odbywać wachtę w siłowni pod nadzorem starszego oficera mechanika lub wykwalifikowanego oficera mechanika przez okres co najmniej sześciu miesięcy;
- 2.4. ukończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-III/1 kodu STCW; oraz
- 2.5. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-VI/1 punkt 2, sekcji A-VI/2 punkty od 1 do 4, sekcji A-VI/3 punkty od 1 do 4 oraz sekcji A-VI/4 punkty od 1 do 3 kodu STCW.

Prawidło III/2

Minimalne wymogi do wydawania dyplomów starszym oficerom mechanikom i drugim oficerom mechanikom na statkach morskich o mocy maszyn głównych 3 000 kW lub większej

1. Każdy starszy oficer mechanik i drugi oficer mechanik na statkach morskich o mocy maszyn głównych 3 000 kW i większej powinien mieć odpowiedni dyplom.

2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie dyplomu powinien:

- 2.1. spełniać wymagania konieczne do wydania dyplomu oficera odpowiedzialnego za wachtę maszynową na statkach morskich o mocy maszyn głównych 750 kW lub więcej i odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w następującym zakresie:
 - 2.1.1. dla uzyskania dyplomu drugiego oficera mechanika, co najmniej 12 miesięcy jako wykwalifikowany oficer mechanik; oraz
 - 2.1.2. dla uzyskania dyplomu starszego oficera mechanika, co najmniej 36 miesięcy; jednakże ten okres może zostać skrócony do 24 miesięcy, w czasie których przynajmniej 12 miesięcy przepracował na stanowisku drugiego oficera mechanika; oraz
- 2.2. odbyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-III/2 kodu STCW.

Prawidło III/3

Minimalne wymogi do wydawania dyplomów starszym oficerom mechanikom i drugim oficerom mechanikom na statkach o mocy maszyn głównych pomiędzy 750 kW a 3 000 kW

1. Każdy starszy oficer mechanik i drugi oficer mechanik na statkach o mocy maszyn głównych pomiędzy 750 kW a 3 000 kW powinien posiadać odpowiedni dyplom.

2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie dyplomu powinien:

- 2.1. spełniać wymagania konieczne do uzyskania dyplomu oficera mechanika kierującego wachtą maszynową oraz:
 - 2.1.1. dla uzyskania dyplomu drugiego oficera mechanika, powinien odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w wymiarze co najmniej 12 miesięcy jako asystent oficera mechanika lub jako oficer mechanik; oraz
 - 2.1.2. aby uzyskać dyplom starszego oficera mechanika, powinien odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w wymiarze co najmniej 24 miesięcy, w czasie której przynajmniej 12 miesięcy przepracował, posiadając kwalifikacje drugiego oficera mechanika; oraz
- 2.2. odbyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-III/3 Kodeksu STCW.

3. Każdy oficer mechanik posiadający kwalifikacje do pracy jako drugi mechanik na statkach o mocy maszyn głównych 3 000 kW lub większej, może pracować jako starszy oficer mechanik na statkach o mocy maszyn głównych mniejszej niż 3 000 kW, pod warunkiem że jego dyplom został stosownie potwierdzony.

Prawidło III/4

Minimalne wymogi do wydawania świadectw marynarzom wchodzącym w skład wachty w wachtowej siłowni okrętowej lub wyznaczonym do wykonywania obowiązków w siłowni okresowo bezwachtowej

1. Każdy marynarz wchodzący w skład wachty w maszynowniach obsadzonych załogą lub wyznaczony do wykonywania obowiązków w maszynowniach okresowo bezzałogowych na statku morskim o mocy maszyn głównych 750 kW lub większej, poza marynarzami będącymi w trakcie szkolenia i tymi, których obowiązki mają charakter pracy niewykwalifikowanej, powinien mieć świadectwo potwierdzające kwalifikacje do sprawowania tych obowiązków.
2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie świadectwa powinien:
 - 2.1. mieć ukończone przynajmniej 16 lat;
 - 2.2. ukończyć:
 - 2.2.1. zatwierdzoną służbę na statku morskim, obejmującą co najmniej sześć miesięcy szkolenia i praktyki; lub
 - 2.2.2. specjalne szkolenie bądź przed podjęciem pracy na morzu, bądź już na statku, włączając w to uznany okres służby na statku morskim nie krótszy niż 2 miesiące; oraz
 - 2.3. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-III/4 kodu STCW.
3. Służba pełniona na statku morskim, szkolenie i doświadczenie wymagane przez podpunkty 2.2.1 i 2.2.2 będą związane z pełnieniem wachty maszynowej i obejmą wykonywanie obowiązków pod bezpośrednim nadzorem wykwalifikowanego oficera mechanika lub wykwalifikowanego marynarza.

Prawidło III/5

Minimalne wymogi do wydawania świadectw starszym motorzystom wchodzącym w skład wachty w wachtowej siłowni okrętowej lub wyznaczonym do wykonywania obowiązków w siłowni okresowo bezwachtowej

1. Każdy starszy motorzysta pełniący służbę na statku morskim o mocy maszyn głównych 750 kW lub większej powinien posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie świadectwa powinien:
 - 2.1. mieć ukończone co najmniej 18 lat;
 - 2.2. spełnić wymogi uzyskania świadectwa marynarza wchodzącego w skład wachty w maszynowniach obsadzonych załogą i wyznaczonego do wykonywania obowiązków w maszynowniach okresowo bezzałogowych;
 - 2.3. w okresie posiadania kwalifikacji do pełnienia służby w charakterze marynarza wchodzącego w skład wachty maszynowej, odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim w dziale maszynowym przez:
 - 2.3.1. co najmniej 12 miesięcy; lub
 - 2.3.2. co najmniej 6 miesięcy i odbyć zatwierdzone szkolenie; oraz
 - 2.4. spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-III/5 kodu STCW.
3. Wszystkie państwa członkowskie porównują standardy kompetencji, jakich wymagały od marynarzy w dziale maszynowym, dla których świadectwa wydano przed dniem 1 stycznia 2012 r., ze standardami wymaganymi do wydania świadectwa, określonymi w sekcji A-III/5 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określą wymóg podniesienia kwalifikacji przez ten personel.
4. Państwo członkowskie może uznać, że członkowie załogi spełniają wymogi niniejszego prawidła, jeżeli pełnili służbę na odpowiednim stanowisku działu maszynowego przez co najmniej 12 miesięcy w okresie 60 miesięcy poprzedzających wejście w życie niniejszej dyrektywy.

*Pravidlo III/6***Minimalne wymogi do wydawania dyplomów oficerom elektroautomatykom**

1. Każdy oficer elektroautomatyk pełniący służbę na statku morskim o mocy maszyn głównych 750 kW lub większej powinien posiadać odpowiedni dyplom.
2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie dyplomu powinien:
 - 2.1. mieć ukończone co najmniej 18 lat;
 - 2.2. odbyć co najmniej 12-miesięczne połączone szkolenie umiejętności warsztatowych oraz zatwierdzoną służbę na statku morskim przez okres co najmniej 6 miesięcy, jako część zatwierzonego programu szkoleniowego, obejmującego szkolenie pokładowe, spełniające wymogi sekcji A-III/6 kodu STCW, udokumentowanego w zatwierdzonej książce praktyk morskich, lub w innym przypadku odbyć połączone szkolenie umiejętności warsztatowych oraz zatwierdzoną służbę na statku morskim przez okres co najmniej 36 miesięcy, z czego co najmniej 30 miesięcy stanowiła służba na statku morskim w dziale maszynowym;
 - 2.3. ukończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-III/6 kodu STCW; oraz
 - 2.4. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-VI/1 punkt 2, sekcji A-VI/2 punkty od 1 do 4, sekcji A-VI/3 punkty od 1 do 4 oraz sekcji A-VI/4 punkty od 1 do 3 kodu STCW.
3. Każde państwo członkowskie porówna standardy kompetencji, jakich wymagały od oficerów elektroautomatyków, dla których świadectwa wydano przed dniem 1 stycznia 2012 r., ze standardami wymaganymi do wydania dyplomu, określonymi w sekcji A-III/6 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określi wymóg podniesienia kwalifikacji przez ten personel.
4. Państwo członkowskie może uznać, że członkowie załogi spełniają wymogi niniejszego pravidła, jeżeli pełnili służbę na odpowiednim stanowisku na pokładzie statku przez co najmniej 12 miesięcy w okresie 60 miesięcy poprzedzających wejście w życie niniejszej dyrektywy i spełniają standardy kompetencji określone w sekcji A-III/6 kodu STCW.
5. Bez względu na powyższe postanowienia punktów od 1 do 4 państwo członkowskie może uznać odpowiednio wykwalifikowaną osobę jako zdolną do wykonywania pewnych funkcji określonych w sekcji A-III/6.

*Pravidlo III/7***Minimalne wymogi do wydawania świadectw elektromonterom**

1. Każdy elektromonter pełniący służbę na statku morskim o mocy maszyn głównych 750 kW lub większej powinien posiadać odpowiednie świadectwo.
2. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie świadectwa powinien:
 - 2.1. mieć ukończone przynajmniej 18 lat;
 - 2.2. ukończyć zatwierdzoną służbę na statku morskim, obejmującą co najmniej 12 miesięcy szkolenia i praktyki; lub
 - 2.3. ukończyć specjalne szkolenie, włączając w to zatwierdzony okres służby na statku morskim nie krótszy niż 6 miesięcy; lub
 - 2.4. posiadać kwalifikacje spełniające kompetencje techniczne określone w tabeli A-III/7 kodu STCW oraz odbyć zatwierdzony okres służby na statku morskim, nie krótszy niż 3 miesiące
- 2.5. spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-III/7 kodu STCW.
3. Każde państwo członkowskie porówna standardy kompetencji, jakich wymagało od elektromonterów, dla których świadectwa wydano przed dniem 1 stycznia 2012 r., ze standardami wymaganymi do wydania świadectwa, określonymi w sekcji A-III/7 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określi wymóg podniesienia kwalifikacji przez ten personel.
4. Państwo członkowskie może uznać, że członkowie załogi spełniają wymogi niniejszego pravidła, jeżeli pełnili służbę na odpowiednim stanowisku na pokładzie statku przez co najmniej 12 miesięcy w okresie 60 miesięcy poprzedzających wejście w życie niniejszej dyrektywy i spełniają standardy kompetencji określone w sekcji A-III/7 kodu STCW.

5. Bez względu na powyższe postanowienia punktów od 1 do 4 państwo członkowskie może uznać odpowiednio wykwalifikowaną osobę jako zdolną do wykonywania pewnych funkcji określonych w sekcji A-III/7.

ROZDZIAŁ IV

RADIOKOMUNIKACJA I RADIOOPERATORZY

Wyjaśnienie

Obowiązujące postanowienia dotyczące wachty radiowej są zawarte w Regulaminie radiokomunikacyjnym oraz w Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. ze zmianami. Postanowienia dotyczące konserwacji sprzętu radiowego zawarte są w Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. (SOLAS) ze zmianami oraz wytycznymi przyjętymi przez Organizację.

Prawidło IV/1

Zastosowanie

1. Z wyjątkiem postanowień punktu 2, postanowienia niniejszego rozdziału dotyczą radiooperatorów na statkach operujących w globalnym morskim systemie bezpieczeństwa i powiadamiania o niebezpieczeństwie (GMDSS), jak postanowiono w Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. ze zmianami.
2. Radiooperatorzy na statkach, które nie muszą spełniać wymogów dotyczących GMDSS w rozdziale IV konwencji SOLAS, nie mają obowiązku spełniania wymogów określonych w niniejszym rozdziale. Radiooperatorzy na tych statkach mają jednak obowiązek spełnienia wymogów Regulaminu radiokomunikacyjnego. Państwa członkowskie zapewnią, aby odpowiednie świadectwa określone przez Regulamin radiokomunikacyjny zostały wystawione lub uznane w stosunku do tych radiooperatorów.

Prawidło IV/2

Minimalne wymogi do wydawania świadectw operatorom GMDSS

1. Każda osoba odpowiedzialna za wykonywanie obowiązków radiokomunikacyjnych lub wykonująca obowiązki radiokomunikacyjne na statku zobowiązanym do uczestnictwa w GMDSS, powinna mieć odpowiednie świadectwo dotyczące GMDSS, wydane lub uznane przez państwo członkowskie stosownie do postanowień Regulaminu radiokomunikacyjnego.
2. Dodatkowo, każdy kandydat ubiegający się na mocy niniejszego prawidła o uzyskanie świadectwa upoważniającego do pełnienia służby na statku wyposażonym w radiostację w myśl Międzynarodowej konwencji o bezpieczeństwie życia na morzu z 1974 r. ze zmianami powinien:
 - 2.1. mieć ukończone co najmniej 18 lat; oraz
 - 2.2. ukończyć zatwierdzoną edukację i szkolenie i sprostać standardowi kompetencji określonemu w sekcji A-IV/2 kodu STCW.

ROZDZIAŁ V

SPECJALNE WYMAGANIA SZKOLENIOWE DLA ZAŁOGI NA OKREŚLONYCH TYPACH STATKÓW

Prawidło V/1-1

Wymogi minimalne w zakresie wykształcenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów i marynarzy pełniących służbę na zbiornikowcach do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów

1. Oficerowie i marynarze wyznaczeni do pełnienia specjalnych obowiązków i odpowiedzialności związanych z ładunkiem i urządzeniami ładunkowymi zbiornikowców do przewozu produktów naftowych lub zbiornikowców do przewozu chemikaliów powinni posiadać świadectwo podstawowego wykształcenia w zakresie obsługi ładunku zbiornikowca do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów.
2. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo podstawowego przeszkolenia do czynności przy ładunkach zbiornikowca do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów powinien ukończyć szkolenie podstawowe zgodnie z postanowieniami sekcji A-VI/1 kodu STCW, a ponadto odbyć:
 - 2.1. co najmniej trzymiesięczną potwierdzoną służbę na zbiornikowcach do przewozu produktów naftowych lub do przewozu chemikaliów oraz spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-V/1-1 punkt 1 kodu STCW; lub
 - 2.2. zatwierdzone podstawowe szkolenie w zakresie obsługi ładunków na zbiornikowcach do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów oraz spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-V/1-1 punkt 1 kodu STCW.
3. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz wszystkie inne osoby, które ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za ładowanie, wyładowanie, opiekę nad ładunkiem podczas przewozu lub manipulowanie nim, czyszczenie zbiorników lub inne czynności związane z ładunkiem na zbiornikowcach do przewozu produktów naftowych powinni posiadać świadectwo zaawansowanego szkolenia w zakresie obsługi ładunku takiego zbiornikowca.

4. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo zaawansowanego przeszkolenia do czynności przy ładunkach zbiornikowca do przewozu produktów naftowych powinien:
 - 4.1. spełnić wymogi wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia obsługi ładunków zbiornikowców do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów; oraz
 - 4.2. posiadając kwalifikacje do wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia w zakresie obsługi ładunków zbiornikowców do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów powinien:
 - 4.2.1. odbyć co najmniej trzymiesięczną zatwierdzoną służbę morską na zbiornikowcach do przewozu produktów naftowych; lub
 - 4.2.2. odbyć co najmniej miesięczne zatwierdzone szkolenie na pokładzie zbiornikowca do przewozu produktów naftowych w wymiarze nadliczbowym, obejmującym co najmniej trzy operacje załadunku i trzy operacje rozładunku, co jest udokumentowane w zatwierdzonej książce praktyk morskich, przy uwzględnieniu wytycznych w sekcji B-V/1 kodu STCW; oraz
 - 4.3. odbyć zatwierdzone zaawansowane szkolenie w zakresie obsługi ładunku zbiornikowca do przewozu ładunków naftowych oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-V/1-1 punkt 2 kodu STCW.
5. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz wszystkie inne osoby, które ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za ładowanie, wyładowanie, opiekę nad ładunkiem podczas przewozu lub manipulowanie nim, czyszczenie zbiorników lub inne czynności związane z ładunkiem na zbiornikowcu do przewozu chemikaliów powinni posiadać świadectwo zaawansowanego szkolenia w zakresie obsługi ładunku takiego zbiornikowca.
6. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo zaawansowanego przeszkolenia do czynności przy ładunkach zbiornikowca do przewozu chemikaliów powinien:
 - 6.1. spełnić wymogi wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia obsługi ładunków zbiornikowców do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów; oraz
 - 6.2. posiadając kwalifikacje do wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia w zakresie obsługi ładunków zbiornikowców do przewozu produktów naftowych i do przewozu chemikaliów powinien:
 - 6.2.1. odbyć co najmniej trzymiesięczną zatwierdzoną służbę morską na zbiornikowcach do przewozu chemikaliów; lub
 - 6.2.2. odbyć co najmniej miesięczne zatwierdzone szkolenie na pokładzie zbiornikowca do przewozu chemikaliów, w nadliczbowym wymiarze, obejmującym co najmniej trzy operacje załadunku i trzy operacje rozładunku, co jest udokumentowane w zatwierdzonej książce praktyk morskich, przy uwzględnieniu wytycznych w sekcji B-V/1 kodu STCW; oraz
 - 6.3. odbyć zatwierdzone zaawansowane szkolenie w zakresie obsługi ładunku zbiornikowca do przewozu chemikaliów oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-V/1-1 punkt 3 kodu STCW.
7. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby świadectwa przeszkolenia były wydawane członkom załogi, którzy uzyskali kwalifikacje określone odpowiednio w punktach 2, 4 lub 6; względnie, powinny zapewnić, aby istniejący dyplom lub świadectwo zostały należycie potwierdzone.

Prawidło V/1-2

Wymogi minimalne w zakresie wyszkolenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów i marynarzy pełniących służbę na zbiornikowcach do przewozu gazów skroplonych

1. Oficerowie i marynarze wyznaczeni do pełnienia specjalnych obowiązków i odpowiedzialności związanych z ładunkiem i urządzeniami ładunkowymi powinni posiadać świadectwo podstawowego wyszkolenia w zakresie obsługi ładunku zbiornikowca do przewozu gazów skroplonych.
2. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo podstawowego przeszkolenia do czynności przy ładunkach zbiornikowca do przewozu gazów skroplonych powinien ukończyć szkolenie podstawowe zgodnie postanowieniami sekcji A-VI/1 kodu STCW, a ponadto odbyć:
 - 2.1. co najmniej trzymiesięczną potwierdzoną służbę na zbiornikowcach do przewozu gazów skroplonych oraz spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-V/1-2 punkt 1 kodu STCW; lub
 - 2.2. zatwierdzone podstawowe szkolenie w zakresie obsługi ładunków na zbiornikowcach do przewozu gazów skroplonych oraz spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-V/1-2 punkt 1 kodu STCW.

3. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz wszystkie inne osoby, które ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za ładowanie, wyładowanie, opiekę nad ładunkiem podczas przewozu lub manipulowanie nim, czyszczenie zbiorników lub inne czynności związane z ładunkiem na zbiornikowcach do przewozu gazów skroplonych powinni posiadać świadectwo zaawansowanego szkolenia w zakresie obsługi ładunku tego zbiornikowca.
4. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo zaawansowanego przeszkolenia do czynności przy ładunkach zbiornikowca do przewozu gazów skroplonych powinien:
 - 4.1. spełnić wymogi wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia obsługi ładunków zbiornikowców do przewozu gazów skroplonych; oraz
 - 4.2. posiadając kwalifikacje do wydania świadectwa podstawowego przeszkolenia w zakresie obsługi ładunków zbiornikowców do przewozu gazów skroplonych:
 - 4.2.1. odbyć co najmniej trzymiesięczną zatwierdzoną służbę morską na zbiornikowcach do przewozu gazów skroplonych; lub
 - 4.2.2. odbyć co najmniej miesięczne zatwierdzone szkolenie na pokładzie zbiornikowca do przewozu gazów skroplonych w wymiarze nadliczbowym, obejmującym co najmniej trzy operacje załadunku i trzy operacje rozładunku, co jest udokumentowane w zatwierdzonej książce praktyk morskich, przy uwzględnieniu wytycznych w sekcji B-V/1 kodu STCW; oraz
 - 4.3. odbyć zatwierdzone zaawansowane szkolenie w zakresie obsługi ładunku g zbiornikowca do przewozu gazów skroplonych oraz spełnić standardy kompetencji określone w sekcji A-V/1-2 punkt 2 kodu STCW.
5. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby świadectwa przeszkolenia były wydawane członkom załogi, którzy uzyskali kwalifikacje określone odpowiednio w punkcie 2 lub 4; względnie powinny zapewnić, aby istniejący dyplom lub świadectwo zostały należycie potwierdzone.

Prawidło V/2

Wymogi minimalne w zakresie wyszkolenia i kwalifikacji kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi na statkach pasażerskich

1. Niniejsze prawidło dotyczy kapitanów, oficerów, marynarzy i innych członków załogi zatrudnionych na pokładzie statków pasażerskich odbywających podróże międzynarodowe. Państwa członkowskie określą zastosowanie tych wymogów do załogi pełniącej służbę na statkach pasażerskich, odbywających podróże krajowe.
2. Przed objęciem obowiązków na pokładzie statku pasażerskiego, członkowie załogi powinni ukończyć szkolenie wymagane przez punkty od 4 do 7, zgodnie z ich stanowiskami, obowiązkami i odpowiedzialnością.
3. Członkowie załogi objęci obowiązkiem szkolenia określonym w punktach 4, 6 i 7 powinni z przerwami nieprzekraczającymi pięciu lat podejmować odpowiednie szkolenie aktualizujące, lub należy od nich żądać przedstawienia dowodu osiągnięcia wymaganego standardu kompetencji w przeciągu ostatnich pięciu lat.
4. Kapitanowie, oficerowie i pozostali członkowie załogi, wyznaczeni w rozkładzie alarmowym do pomocy pasażerom w sytuacji zagrożenia na pokładzie statków pasażerskich, powinni ukończyć szkolenie w kierowaniu tłumem, jak to określono w sekcji A-V/2 punkt 1 kodu STCW.
5. Załoga zajmująca się bezpośrednią obsługą pasażerów w pomieszczeniach pasażerskich na statkach pasażerskich powinna ukończyć szkolenie w zakresie bezpieczeństwa, określone w sekcji A-V/2 punkt 2 kodu STCW.
6. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz wszelkie inne osoby wpisane na listę alarmową, ponoszące odpowiedzialność za bezpieczeństwo pasażerów w sytuacjach zagrożenia na pokładzie statku pasażerskiego powinni ukończyć zatwierdzone szkolenie w zakresie zarządzania kryzysowego i ludzkich zachowań, jak określono w sekcji A-V/2 punkt 3 kodu STCW.
7. Kapitanowie, starsi oficerowie mechanicy, starsi oficerowie, drudzy oficerowie mechanicy oraz poza nimi wszystkie inne osoby, które ponoszą bezpośrednią odpowiedzialność za zaokrętowanie i wyokrętowanie pasażerów, za ładowanie, wyładowanie i opiekę nad ładunkiem oraz zamykanie przejść kadłubowych na pokładzie statków pasażerskich ro-ro, powinni ukończyć zatwierdzone szkolenie w zakresie bezpieczeństwa pasażerów, ładunku i statku, jak to określono w sekcji A-V/2 punkt 4 kodu STCW.
8. Państwa członkowskie zapewnią, aby dokumenty świadczące o ukończeniu szkolenia były wystawione każdej wykwalifikowanej osobie zgodnie z postanowieniami niniejszego prawidła.

ROZDZIAŁ VI

FUNKCJE ZWIĄZANE Z BEZPIECZEŃSTWEM ZAWODOWYM, OCHRONĄ, OPIEKĄ MEDYCZNĄ ORAZ RATOWNICTWEM*Prawidło VI/1***Wymogi minimalne dotyczące szkolenia zapoznawczego, szkolenia podstawowego i instruktażu dla wszystkich członków załogi w zakresie bezpieczeństwa**

1. Członkowie załóg powinni odbyć szkolenie zapoznawcze, podstawowe lub instruktaż zgodnie z sekcją A-VI/1 kodu STCW oraz spełnić zawarte w nich standardy kompetencji.
2. W przypadku gdy szkolenie podstawowe nie zostało ujęte w zakresie kwalifikacji wymaganych do wydania dyplomu lub świadectwa, należy wydać świadectwo przeszkolenia z zaznaczeniem, że jego posiadacz uczestniczył w kursie z zakresu szkolenia podstawowego.

*Prawidło VI/2***Wymogi minimalne do wydawania świadectw przeszkoleń w zakresie jednostek ratunkowych, łodzi ratowniczych i szybkich łodzi ratowniczych**

1. Każdy kandydat ubiegający się o uzyskanie świadectwa ratownika na jednostkach ratunkowych i łodziach ratowniczych innych niż szybkie łodzie ratownicze powinien:
 - 1.1. mieć ukończone 18 lat;
 - 1.2. odbyć potwierdzoną służbę na statku morskim nie krótszą niż 12 miesięcy lub ukończyć zatwierdzony kurs szkoleniowy oraz odbyć zatwierdzoną co najmniej 6-miesięczną służbę na statku morskim; oraz
 - 1.3. spełniać standardy kompetencji dla osób ubiegających się o uzyskanie świadectwa ratownika na jednostkach ratunkowych i łodziach ratowniczych, wyszczególnione w sekcji A-VI/2 punkty od 1 do 4 kodu STCW.
2. Każdy kandydat ubiegający się o świadectwo ratownika na szybkich jednostkach ratowniczych powinien:
 - 2.1. posiadać świadectwo kwalifikacyjne ratownika na jednostkach ratunkowych i łodziach ratowniczych innych niż szybkie łodzie ratownicze;
 - 2.2. odbyć odpowiedni kurs szkoleniowy; oraz
 - 2.3. spełniać standardy kompetencji wymagane do uzyskania świadectwa starszego ratownika określone w sekcji A-VI/2 punkty od 7 do 10 kodu STCW.

*Prawidło VI/3***Wymogi minimalne w zakresie szkolenia przeciwpożarowego stopnia wyższego**

1. Członkowie załogi, wyznaczeni do kierowania akcjami gaszenia pożarów, powinni ukończyć szkolenie stopnia wyższego dotyczące technik gaszenia pożarów ze szczególnym podkreśleniem roli organizacji, taktyki i dowodzenia, według postanowień zawartych w sekcji A-VI/3 punkty od 1 do 4 kodu STCW, a także spełnić standardy kompetencji w niej zawarte.
2. W przypadku gdy szkolenie przeciwpożarowe stopnia wyższego nie zostało ujęte w zakresie kwalifikacji wymaganych do wydania świadectwa, należy wydać świadectwo przeszkolenia z zaznaczeniem, że jego posiadacz uczestniczył w przeciwpożarowym kursie szkoleniowym stopnia wyższego.

*Prawidło VI/4***Wymogi minimalne w zakresie pierwszej pomocy medycznej i sprawowania opieki medycznej**

1. Członkowie załogi, wyznaczeni do udzielania pierwszej pomocy medycznej na statku, powinni spełniać wymagania kwalifikacyjne w zakresie udzielania pierwszej pomocy medycznej określonej w sekcji A-VI/4 punkty 1, 2 oraz 3 kodu STCW.
2. Marynarze wyznaczeni do kierowania opieką medyczną na statku powinni spełniać wymagania kwalifikacyjne w zakresie opieki medycznej, określone w sekcji A-VI/4 punkty 4, 5 oraz 6 kodu STCW.
3. W przypadku gdy szkolenie z pierwszej pomocy lub opieki medycznej nie zostało ujęte w zakresie kwalifikacji wymaganych do wydania świadectwa, należy wydać świadectwo przeszkolenia z zaznaczeniem, że jego posiadacz uczestniczył w kursie szkoleniowym z pierwszej pomocy medycznej lub sprawowania opieki medycznej.

*Prawidło VI/5***Wymogi minimalne w zakresie wydawania świadectw przeszkoleń dla oficerów ochrony statku**

1. Każdy kandydat ubiegający się o wydanie świadectwa przeszkolenia oficera ochrony statku powinien:
 - 1.1. odbyć zatwierdzoną służbę na statku morskim przez okres co najmniej 12 miesięcy lub odbyć stosowną służbę na statku morskim i posiadać wiedzę na temat funkcjonowania statku; oraz
 - 1.2. spełnić standardy kompetencji dla wydania dyplomu oficera ochrony statku, określone w sekcji A-VI/5 punkty od 1 do 4 kodu STCW.
2. Państwa członkowskie powinny zapewnić, aby każda osoba uznana za odpowiednio wykwalifikowaną stosownie do postanowień niniejszego prawidła otrzymała dyplom.

*Prawidło VI/6***Wymogi minimalne w zakresie instruktażu i szkolenia dotyczącego ochrony statku dla wszystkich członków załogi**

1. Członkowie załogi powinni odbyć szkolenie lub instruktaż obejmujący zapoznanie i świadomość zagadnień związanych z ochroną, względnie instruktaż określony w sekcji A-VI/6 punkty od 1 do 4 kodu STCW oraz spełniać określony tam standard kompetencji.
2. W przypadku gdy świadomość zagadnień związanych z ochroną nie została ujęta w kwalifikacjach wymaganych do wydania świadectwa, należy wydać świadectwo przeszkolenia z zaznaczeniem, że jego posiadacz uczestniczył w szkoleniu w zakresie zagadnień związanych z ochroną.
3. Każde państwo członkowskie porówna normy szkolenia w zakresie ochrony, dla których świadectwa wydano przed wejściem niniejszej dyrektywy w życie, ze standardami wymaganymi do wydania świadectwa, określonymi w sekcji A-VI/6 punkt 4 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określa wymóg podniesienia przez nich kwalifikacji.

Członkowie załogi z wyznaczonymi obowiązkami w zakresie ochrony

4. Członkowie załogi, którym wyznaczono obowiązki w zakresie ochrony powinni spełnić standard kompetencji określony w sekcji A-VI/6 punkty od 6 do 8 kodu STCW.
5. W przypadku gdy szkolenie z wykonywania wyznaczonych obowiązków w zakresie ochrony nie zostało ujęte w kwalifikacjach wymaganych do wydania świadectwa, należy wydać świadectwo przeszkolenia z zaznaczeniem, że jego posiadacz uczestniczył w szkoleniu w dotyczącym wyznaczonych obowiązków związanych z ochroną.
6. Każde państwo członkowskie porówna normy szkolenia w zakresie ochrony, dla których świadectwa wydano przed wejściem niniejszej dyrektywy w życie, ze standardami wymaganymi do wydania świadectwa, określonymi w sekcji A-VI/6 punkt 8 kodu STCW oraz w miarę potrzeb określa wymóg podniesienia przez nich kwalifikacji.

ROZDZIAŁ VII

DYPLOMY ALTERNATYWNE*Prawidło VII/1***Wydawanie dyplomów alternatywnych**

1. Bez względu na wymagania do uzyskania dyplomów, ujętych w rozdziałach II oraz III niniejszego załącznika, państwa członkowskie mogą podjąć decyzję o wydawaniu lub zatwierdzeniu wydawania dyplomów innych niż te, które są określone w prawidłach tych rozdziałów, pod warunkiem że:
 - 1.1. poziomy odpowiedzialności oraz związane z nimi funkcje, które mają być wyszczególnione w dyplomach alternatywnych i ich potwierdzeniach, są identyczne jak te, które wymienia się w sekcjach A-II/1, A-II/2, A-II/3, A-II/4, A-II/5, A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4, A-III/5 oraz A-IV/2 kodu STCW;
 - 1.2. kandydaci uzyskali odpowiednie wykształcenie i przeszkolenie oraz spełniają standardy kompetencji, zalecane w stosownych sekcjach kodu STCW oraz wyszczególnione w sekcji A-VII/1 niniejszego Kodeksu, odnoszące się do funkcji i zakresu obowiązków określonych w dyplomie oraz w jego potwierdzeniu;

- 1.3. kandydaci ubiegający się o wydanie dyplomu alternatywnego odbyli służbę na statku morskim, odpowiednią do wykonywanych funkcji i zakresu obowiązków określonych w tym dyplomie. Minimalny okres wymaganej służby na statku morskim musi odpowiadać postanowieniom zawartym w rozdziale II i III niniejszego Załącznika. Jednakże minimalny okres wymaganej służby na statku morskim nie może być krótszy od określonego w sekcji A-VII/2 kodu STCW;
 - 1.4. kandydaci ubiegający się o wydanie dyplomu alternatywnego, którzy zgodnie z jego treścią mają wykonywać funkcje nawigacyjne na poziomie operacyjnym, powinni spełniać stosowne wymagania zawarte w przepisach rozdziału IV, dotyczące wyznaczonych obowiązków w zakresie radiokomunikacji zgodnie z Regulaminem radiokomunikacyjnym; oraz
 - 1.5. dyplomy są wydawane zgodnie z wymaganiami art. 5 i postanowieniami zawartymi w rozdziale VII kodu STCW.
2. Żaden dyplom przewidziany w niniejszym rozdziale nie zostanie wydany, o ile państwo członkowskie nie przekaże Komisji stosownej informacji, zgodnie z konwencją STCW.

Prawidło VII/2

Wydawanie dyplomów członkom załóg

Każdy członek załogi wykonujący jakąkolwiek funkcję lub szereg funkcji określonych w tabelach A-II/1, A-II/2, A-II/3 lub A-II/4 lub A-II/5 rozdziału II lub w tabelach A-III/1, A-III/2, A-III/3, A-III/4 lub A-III/5 rozdziału III lub A-IV/2 rozdziału IV kodu STCW powinien posiadać odpowiedni dyplom lub odpowiednie świadectwo przeszkolenia, w zależności od wymogów.

Prawidło VII/3

Zasady regulujące wydawanie dyplomów alternatywnych

1. Każde państwo członkowskie, które zadecyduje o wydawaniu lub o zatwierdzeniu wydawania alternatywnych dyplomów, zapewni przestrzeganie następujących zasad:
 - 1.1. żaden alternatywny system wydawania dyplomów nie zostanie wdrożony, jeśli nie zapewni wysokiego poziomu bezpieczeństwa na morzu i nie będzie oddziaływał zapobiegawczo na zanieczyszczenie środowiska w co najmniej równym stopniu co system opisany w innych rozdziałach; oraz
 - 1.2. wszelkie normy umożliwiające wydawanie dyplomów zgodnie z niniejszym rozdziałem stworzą możliwość wymienialności dyplomów z tymi, które zostały wydane zgodnie z innymi rozdziałami.
2. Zasada wymienialności zawarta w pkt 1 zapewni, że:
 - 2.1. członkowie załóg, którym wydano dyplomy na podstawie postanowień rozdziałów II i/lub III, oraz członkowie załóg, którym wydano dyplom na podstawie postanowień rozdziału VII, są zdolni do pełnienia służby na statkach z tradycyjnymi lub innymi formami organizacji; oraz
 - 2.2. członkowie załóg nie są szkoleni pod kątem szczególnej organizacji pracy statku w taki sposób, który zmniejszałyby możliwość wykorzystania ich umiejętności gdzie indziej.
3. Wydając jakikolwiek dyplom na podstawie niniejszego rozdziału, należy wziąć pod uwagę następujące zasady:
 - 3.1. wydanie alternatywnego dyplomu nie będzie służyć samo w sobie do:
 - 3.1.1. zredukowania liczby członków załogi na statku;
 - 3.1.2. obniżenia kwalifikacji zawodowych lub niewykorzystania w pełni umiejętności członków załogi; lub
 - 3.1.3. uzasadnienia przydziału łączonych obowiązków wachtowego oficera pokładowego i mechanika jednemu posiadaczowi dyplomu podczas dowolnej wachty; oraz
 - 3.2. osoba dowodząca powinna zostać mianowana kapitanem; ponadto wdrożenie jakichkolwiek ustaleń dotyczących wydawania dyplomów alternatywnych nie powinno niekorzystnie wpłynąć na prawną pozycję oraz władzę kapitana i innych członków załogi.
4. Zasady zawarte w pkt 1 i 2 niniejszego prawidła zapewnią utrzymanie kwalifikacji zarówno oficerów pokładowych, jak i oficerów mechaników.”.

ZAŁĄCZNIK II

Punkt 3 załącznika II otrzymuje brzmienie:

- „3. Komisja, wspomagana przez Europejską Agencję ds. Bezpieczeństwa na Morzu, z ewentualnym udziałem zainteresowanego państwa członkowskiego, potwierdziła poprzez ocenę tej strony konwencji STCW, która to ocena może obejmować inspekcję infrastruktury i analizę procedur, że spełnione są wymogi konwencji STCW dotyczące standardów kompetencji, szkolenia, wydawania świadectw oraz norm jakości.”.

ZAŁĄCZNIK III

„ZAŁĄCZNIK V

RODZAJ INFORMACJI PRZEKAZYWANYCH KOMISJI DO CELÓW STATYSTYCZNYCH

1. W przypadku odesłania do niniejszego załącznika przekazuje się następujące informacje określone w sekcji A-I/2 punkt 9 kodu STCW dla wszystkich dyplomów lub potwierdzeń ich wydania, wszystkich potwierdzeń uznania dyplomów wydanych przez inne państwa; w przypadku oznaczenia (*) przekazanie to następuje w formie zanonimizowanej zgodnie z art. 25a ust. 3:

Dyplomy/potwierdzenia ich wydania:

- niepowtarzalny identyfikator marynarza, jeżeli jest dostępny (*),
- imię i nazwisko marynarza (*),
- data urodzenia marynarza,
- obywatelstwo marynarza,
- płeć marynarza,
- numer potwierdzonego dyplomu (*),
- numer potwierdzenia wydania (*),
- charakter uprawnień,
- data wydania lub data ostatniego przedłużenia ważności dokumentu,
- data ważności,
- status świadectwa,
- ograniczenia.

Potwierdzenia uznania dyplomów wydanych przez inne państwa:

- niepowtarzalny identyfikator marynarza, jeżeli jest dostępny (*),
- imię i nazwisko marynarza (*),
- data urodzenia marynarza,
- obywatelstwo marynarza,
- płeć marynarza,
- państwo wydające oryginalny dyplom,
- oryginalny numer dyplomu (*),
- numer potwierdzenia uznania dyplomu wydanego przez inne państwo (*),
- charakter uprawnień,
- data wydania lub data ostatniego przedłużenia ważności dokumentu,
- data ważności,

- status potwierdzenia,
 - ograniczenia.
2. Na zasadzie dobrowolności państwa członkowskie mogą przekazywać informacje dotyczące świadectw przeszkolenia wydanych marynarzom zgodnie z rozdziałami II, III i VII załącznika do konwencji STCW, takie jak:
- niepowtarzalny identyfikator marynarza, jeżeli jest dostępny (*),
 - imię i nazwisko marynarza (*),
 - data urodzenia marynarza,
 - obywatelstwo marynarza,
 - płeć marynarza,
 - numer świadectwa przeszkolenia (*),
 - charakter uprawnień,
 - data wydania lub data ostatniego przedłużenia ważności dokumentu,
 - data ważności,
 - status świadectwa przeszkolenia.”
-